

HET KARTEL

Don Winslow

Het kartel

Vertaald uit het Amerikaans door
Roland Fagel en Harm Smook

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Oorspronkelijke titel: *The Cartel*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Alfred A. Knopf, 2015

© Don Winslow, 2015

© Vertaling uit het Amerikaans: Roland Fagel en Harm Smook, 2016

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Dog and Pony Amsterdam

Omslagbeeld: © Getty Images | Hollandse Hoogte

Auteursfoto: © Michael Lionstar

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3154 8

ISBN 978 90 488 3155 5 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan:

Alberto Torres Villegas, Roberto Javier Mora García, Evaristo Ortega Zárate,
Francisco Javier Ortiz Franco, Francisco Arratia Saldierna,
Leodegario Aguilera Lucas, Gregorio Rodríguez Hernández,
Alfredo Jiménez Mota, Raúl Gibb Guerrero, Dolores Guadalupe García Escamilla,
José Reyes Brambila, Hugo Barragán Ortiz, Julio César Pérez Martínez,
José Valdés, Jaime Arturo Olvera Bravo, Ramiro Téllez Contreras,
Rosendo Pardo Ozuna, Rafael Ortiz Martínez, Enrique Perea Quintanilla,
Bradley Will, Misael Tamayo Hernández, Manuel Nava Sánchez,
José Antonio García Apac, Roberto Marcos García, Alfonso Sánchez Guzmán,
Raúl Marcial Pérez, Gerardo Guevara Domínguez, Rodolfo Rincón Taracena,
Amado Ramírez Dillanes, Saúl Noé Martínez Ortega, Gabriel González Rivera,
Óscar Rivera Inzunza, Mateo Martínez, Agustín López Nolasco,
Óscar Flor Vásquez López, Gastón Alonso Acosta Toscano,
Gerardo Israel García Pimentel, Juan Pablo Solís, Claudia Rodríguez Llera,
Francisco Ortiz Monroy, Bonifacio Cruz Santiago, Alfonso Cruz Cruz,
Mauricio Estrada Zamora, José Luis Villanueva Berrones, Teresa Bautista Merino,
Felicitas Martínez Sánchez, Candelario Pérez Pérez,
Alejandro Zenón Fonseca Estrada, Francisco Javier Salas, David García Monroy,
Miguel Angel Villagómez Valle, Armando Rodríguez Carreón,
Raúl Martínez López, Jean Paul Ibarra Ramírez, Luis Daniel Méndez Hernández,
Juan Carlos Hernández Mundo, Carlos Ortega Samper, Eliseo Barrón Hernández,
Martín Javier Miranda Avilés, Ernesto Montañez Valdivia,
Juan Daniel Martínez Gil, Jaime Omar Gándara San Martín,
Norberto Miranda Madrid, Gerardo Esparza Mata, Fabián Ramírez López,
José Bladimir Antuna García, María Esther Aguilar Cansimbe,
José Emilio Galindo Robles, José Alberto Velázquez López, José Luis Romero,

Valentín Valdés Espinosa, Jorge Ochoa Martínez, Miguel Ángel Domínguez Zamora,
Pedro Argüello, David Silva, Jorge Rábago Valdez, Evaristo Pacheco Solís,
Ramón Ángeles Zalpa, Enrique Villicaña Palomares, María Isabella Cordero,
Gamaliel López Cananosa, Gerardo Paredes Pérez, Miguel Ángel Bueno Méndez,
Juan Francisco Rodríguez Ríos, María Elvira Hernández Galeana,
Hugo Alfredo Olivera Cartas, Marco Aurelio Martínez Tijerina,
Guillermo Alcaraz Trejo, Marcelo de Jesús Tenorio Ocampo,
Luis Carlos Santiago Orozco, Selene Hernández León,
Carlos Alberto Guajardo Romero, Rodolfo Ochoa Moreno,
Luis Emmanuel Ruiz Carrillo, José Luis Cerda Meléndez,
Juan Roberto Gómez Meléndez, Noel López Olguín, Marco Antonio López Ortíz,
Pablo Ruelas Barraza, Miguel Ángel López Velasco, Misael López Solana,
Ángel Castillo Corona, Yolanda Ordaz de la Cruz, Ana María Marcela Yarce Viveros,
Rocío González Trápaga, Manuel Gabriel Fonseca Hernández,
María Elizabeth Macías Castro, Humberto Millán Salazar,
Hugo César Muruato Flores, Raúl Régulo Quirino Garza,
Héctor Javier Salinas Aguirre, Javier Moya Muñoz, Regina Martínez Pérez,
Gabriel Hüge Córdova, Guillermo Luna Varela, Esteban Rodríguez,
Ana Irasema Becerra Jiménez, René Orta Salgado, Antonio Ávila García,
Zane Plemmons, Víctor Manuel Báez Chino, Federico Manuel García Contreras,
Miguel Morales Estrada, Mario Alberto Segura, Ernesto Araujo Cano,
José Antonio Aguilar Mota, Arturo Barajas Lopez, Ramón Abel López Aguilar,
Adela Jazmín Alcaraz López, Adrián Moreno, David Araujo Arévalo...

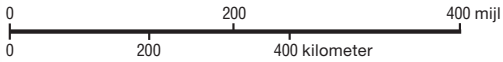
Journalisten die in Mexico zijn vermoord of ‘verdwenen’ in de periode die dit boek
bestrijkt. Er zijn er nog meer.

Alle mensen vielen op de knieën en vereerden de draak, omdat hij het beest zo'n grote macht had gegeven. Zij aanbaden ook het beest zelf en zeiden: 'Wie is met het beest te vergelijken? Wie kan het tegen hem opnemen?'

Openbaring 13: 3-4

- Legenda van staten
in Centraal-Mexico**
- 1 Aguascalientes
 - 2 Guanajuato
 - 3 Querétaro
 - 4 Hidalgo
 - 5 México
 - 6 Distrito Federal
 - 7 Morelos
 - 8 Tlaxcala

Verenigde Staten

Golf van Mexico

Golf van Campeche

Golf van Tehuantepec

HONDURAS

EL SALVADOR

GUATEMALA

CHIAPAS

TABASCO

CAMPECHE

BELIZE

QUINTANA ROO

YUCATÁN

OAXACA

GUERRERO

PUEBLA

VERACRUZ

México

3

4

5

6

7

8

SAN LUIS POTOSÍ

TAMAULIPAS

MONTERREY
NUEVO LEÓN

NUEVO LAREDO

Proloog

PETÉNDISTRICT, GUATEMALA

I NOVEMBER 2012

Keller denkt een huilende baby te horen.

Het gekrijs klinkt net boven het gedempte geluid van de wieken uit, terwijl de helikopter laag aanvliegt op het dorp in het regenwoud.

Het is – als hij inderdaad babygehuil hoort – een schrille en scherpe kreet, van honger, angst of pijn.

Misschien van eenzaamheid – het is dat eenzaamste uur van de nacht, de duisternis voor het eerste licht, de tijd van de gruwelijkste nachtmerries, wanneer de zonsopgang nog ver weg lijkt, en de wezens die zowel de werkelijkheid als de meer donkere randen van het onbewuste bevolken, ongestraft kunnen rondsluipen als roofdieren, in de wetenschap dat hun prooi even hulpeloos is als alleen.

Het gekrijs houdt slechts heel even aan. Misschien heeft de moeder het kind opgepakt om het te wiegen in haar armen. Misschien klonk de kreet alleen in Kellers verbeelding. Maar het is een herinnering aan het feit dat zich hier ook burgers bevinden – vooral moeders met kinderen, een paar bejaarde mannen en vrouwen – burgers die binnen enkele momenten gevaar zullen gaan lopen.

De mannen in de heli controleren nog een laatste keer de munitie van hun M-4 karabijnen om zeker te weten dat de patroonhouders goed vastzitten en de reservepatronen stevig zijn vastgetapet tegen de kolf. Ze dragen gevechtshelmen, nachtkijkers en 'bone phones'; hun gezichten zijn zwart geschminkt. Onder hun keramische kogelwerende vesten dragen ze cargobroeken in camouflagekleuren, met wijde zakken volgepropt met tubes energiegel, gelamineerde satellietfoto's van het dorp en drukverband, voor het geval dat het misloopt en er een bloedende wond gestelpt moet worden.

Een moordmissie op buitenlands grondgebied – zoiets kan mislopen.

De mannen verkeren al in een andere wereld, de bijna trance-achtige tunnelvisie waarin geboren strijders vlak voor een operatie als vanzelf belanden. Het team van

twintig man is verdeeld over twee MH-60 Black Hawks en bestaat voornamelijk uit ex-SEAL's, Delta Force, Groene Baretten – de elite. Ze hebben dit vaker gedaan – in Irak, Afghanistan, Pakistan, Somalië.

Officieel zijn de mannen stuk voor stuk 'particuliere militaire uitvoerders'. Maar het dekmantelbedrijf, een beveiligingsfirma uit Virginia, is niet meer dan een dun rookgordijn waar de media finaal doorheen zullen prikken als dit grondig misloopt.

Over enkele ogenblikken zullen ze zich aan een Fast Rope naar beneden laten zakken in het dorp vlak bij hun doelwit. Ondanks het verrassingseffect zal een vuurgevecht onvermijdelijk zijn. De narco's zullen gaan schieten om hun chef te beschermen en voor hem zullen ze hun leven offeren. En de *sicarios* zijn zwaarbewapend, met AK-47's, raketwerpers en handgranaten – en ze weten met die wapens om te gaan. Deze *sicarios* zijn geen doorsnee bendeleden, ze zijn zelf ook veteranen van de *special forces*, opgeleid in Fort Benning en elders. Het is heel goed mogelijk dat sommige mannen in de heli een aantal van de mannen op de grond zelf hebben opgeleid en getraind.

Er zullen doden vallen.

Heel passend, meent Keller.

Het is immers de Dag van de Doden.

Nu horen de mannen een ander geluid – het geknal van handvuurwapens. Als ze naar beneden kijken, zien ze hoe het geflits van schoten door de duisternis snijdt. In het dorp is een voortijdig vuurgevecht uitgebroken – ze horen het schreeuwen van bevelen en kleine ontploffingen.

Dit is niet goed – dit was niet de bedoeling. De missie loopt gevaar, het verrassingseffect is weg, en daarmee vermoedelijk ook de kans om deze operatie uit te voeren zonder verliezen op te lopen.

Ineens een rode streep uit de nacht.

Een harde knal, een flits van geel licht, de helikopter kiept opzij, als een stuk speelgoed dat geraakt wordt door een knuppel.

Granaatscherven vliegen in het rond, blootliggende bedrading begint te vonken, het toestel staat in brand.

Rode vlammen en dikke zwarte rookwolken vullen de cabine.

De stank van verschroeid metaal en verbrand mensenvlees.

Uit de halsslagader van een van de mannen spuit bloed, op het ritme van zijn racende hartslag. Een ander klapt om, uit zijn kruis steken op obscene wijze granaatscherven, vlak onder zijn kogelwerende vest, de hospik van het team kruipt over het helikopterdek om hem hulp te verlenen.

Nu klinken de stemmen van volwassen mannen – kreten van pijn, angst en woede, terwijl de lichtspoormunitie rondflitst en salvo's de romp teisteren als een plotselinge hagelstorm.

De heli tolt krankzinnig in het rond en stort neer.

Deel I

Uit de slaap ontwaken

*Gij verstaat immers de tijd wel,
dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken.*

Romeinen 13:11

1

De bijenhouders

Wij denken dat wij honing kunnen maken zonder het lot van de bijen te delen.

Muriel Barbery
Elegant als een egel

ABIQUITÚ, NIEUW-MEXICO

2004

Een uur voor zonsopgang begint de klok te luiden.

De bijenhouder staat op, bevrijd uit een nachtmerrie.

Zijn kleine cel heeft een bed, een stoel en een tafel. Het enige kleine raam in de dikke adobemuur biedt uitzicht op het grindpad, dat zilverachtig glimt in het maanlicht en omhoogvoert naar de kapel.

Het is een kille woestijnochtend. De bijenhouder trekt een bruin wollen hemd aan, een kakibroek, wollen sokken en werkschoenen. Hij loopt door de gang naar de gemeenschappelijke badkamer, poetst zijn tanden, scheert zich met koud water en sluit zich aan bij de rij monniken die op weg is naar de kapel.

Niemand zegt iets.

Stilte is de norm in dit klooster van Christus in de Woestijn, met uitzondering van koorzang, gebeden, bijeenkomsten en strikt noodzakelijke conversatie tijdens het werk.

Ze leven volgens Psalm 46, vers 10: 'Weest stil, en erkent, dat Ik God ben.'

De bijenhouder vindt dat prima. Hij heeft genoeg woorden gehoord.

De meeste waren gelogen.

In zijn vroegere wereld sprak het vanzelf dat iedereen loog, zichzelf niet uitgezonderd. Je moest al liegen tegen jezelf om de ene voet nog voor de andere te kunnen zetten. Je loog tegen anderen om te overleven.

Nu zoekt hij in stilte naar de waarheid.

God zoekt hij ook in de stilte, ook al is hij gaan geloven dat God en de waarheid hetzelfde zijn.

Waarheid, stilte en God.

Bij zijn aankomst vroegen de monniken hem niet wie hij was of waar hij vandaan kwam. Ze zagen een man met bedroefde ogen, met zilvergrijze strepen in zijn verder nog zwarte haar; zijn bokssersschouders hingen wat krom, maar straalden nog kracht uit. Hij zei dat hij rust zocht en broeder Gregorius, de abt, antwoordde dat rust het enige was waarover ze hier in overvloed beschikten.

De man betaalde de huur van zijn kamertje contant en zwierf de eerste dagen door de woestijn, door de *ocotillo* en de salie, hij liep naar de Chama-rivier of beklom de bergheiling. Uiteindelijk vond hij de weg naar de kapel en knielde hij achteraan, terwijl de monniken hun gebeden zongen.

Op een dag belandde hij bij de bijenstal – vlak bij de rivier, want bijen hebben water nodig – en hij bleef staan kijken terwijl broeder David met de korven in de weer was. Toen broeder David hulp nodig had bij het verplaatsen van de honingramen, zoals kan voorkomen bij een man die de tachtig nadert, schoot de man toe. Vervolgens ging hij elke dag in de bijenstal werken, verleende assistentie en leerde het ambacht. Toen broeder David maanden later kenbaar maakte dat voor hem eindelijk de tijd was aangebroken zich terug te trekken, stelde hij Gregorius voor zijn taak over te dragen aan de nieuwkomer.

‘Een leek?’ vroeg Gregorius.

‘Hij kan met de bijen overweg,’ antwoordde David.

De nieuwkomer verrichtte zijn werk op voortreffelijke wijze, in alle rust. Hij gehoorzaamde de regels, nam deel aan het gebed en bleek de beste imker die ze ooit gehad hadden. Onder zijn toezicht produceerden de korven eersteklas honing, excellent van kwaliteit; het klooster gebruikt die honing bij het brouwen van het eigen abdijsbier – een soort ale – en verkoopt het in grote potten van vier kilo aan toeristen of biedt het aan via internet.

De bijenhouder wenste niets met de zakelijke kant te maken hebben. Bovendien weigerde hij de betalende gasten die een retraite kwamen houden te bedienen. Hij wilde ook niet in de keuken of in de kloosterwinkel werken. Hij nam uitsluitend de zorg voor de bijenkorven over.

Dat vonden ze goed en nu is hij hier al vier jaar. Zelfs zijn naam kennen ze niet. Ze noemen hem gewoon ‘de bijenhouder’. De latino’s onder de monniken noemen hem ‘El Colmenero’. De eerste keer dat hij iets tegen ze zei, deed hij dat tot hun grote verbazing in vloeiend Spaans.

Natuurlijk spraken de monniken over hem, tijdens die korte momenten dat ze over alledaagse ditjes en datjes mochten babbelen. De bijenhouder was een voortvluchtige misdadiger, een gangster, een bankrover. Nee, hij was een ongelukkig huwelijk ontvlucht, een schandaal, een tragische affaire. Nee, hij was een spion.

Die laatste theorie won veel aan geloofwaardigheid door het incident met het konijn.

Voor hun maaltijden waren de monniken afhankelijk van de uitgestrekte moestuin van het klooster. Zoals de meeste moestuinen oefende ook deze een geweldige aantrekkingskracht uit op allerlei soorten ongedierte, maar er was vooral één konijn dat een gigantische ravage aanrichtte. Na een bijeenkomst waarbij de meningsverschillen hoog opliepen, gaf broeder Gregorius toestemming voor de terechtstelling van het konijn: sterker nog, hij eiste dat met klem.

Broeder Carlos kreeg de taak toebedeeld: hij stond bij de ingang van de moestuin en probeerde tegelijkertijd zowel het CO₂-pistool als zijn geweten de baas te blijven – beide zonder succes – terwijl de andere monniken toekeken. De handen van Carlos trilden en de tranen stonden hem in de ogen op het moment dat hij het pistool hief en de trekker probeerde over te halen.

Juist op dat moment kwam El Colmenero aanwandelen, op de terugweg van de bijenstal. Zonder zijn tred ook maar even te onderbreken nam hij broeder Carlos het pistool uit handen en vuurde het af, ogenschijnlijk zonder te richten of zelfs maar te kijken. Het kogeltje trof het konijn in de hersenen en het dier was op slag dood, waarna de bijenhouder het pistool teruggaf en doorliep.

Dat leidde tot de speculatie dat hij een soort geheim agent was geweest, een 007. Broeder Gregorius maakte een einde aan het geroddel, want dat blijft uiteindelijk toch een zonde.

‘Hij is een man die God zoekt,’ sprak de abt. ‘Dat is alles.’

Nu wandelt de bijenhouder naar de kapel voor de metten, het ochtendgebed dat om exact vier uur ’s ochtends aanvangt.

De kapel is van eenvoudige adobe, de natuurstenen fundamenteën zijn uitgehakt uit de rode rotswanden die de zuidrand van het klooster flankeren. Het houten kruis is getekend door het zonlicht; binnen hangt één enkel crucifix boven het altaar.

De bijenhouder gaat naar binnen en knielt neer.

Het katholicisme was de godsdienst van zijn jeugd. Hij ging dagelijks ter communie, tot hij van zijn geloof afviel. Het leek zo weinig zin te hebben, hij voelde zich zo ver van God verwijderd. Nu zingt hij samen met de monniken Psalm 51 in het Latijn: *Domine labia mea aperies et os meum annuntiabit laudem tuam*. (‘Heer, open mijn lippen en mijn mond zal uw lof zingen.’)

De psalmzang brengt hem bijna in een trance en hij is, zoals altijd, verbaasd wanneer het uur verstreken is en het tijd is om naar de refter te gaan voor het ontbijt, dat onveranderlijk bestaat uit havermout met droge toast en thee. Dan is het alweer tijd voor het volgende gebed, de lauden, terwijl de zon juist boven de bergen uit komt.

Hij is van deze plek gaan houden, vooral van de vroege ochtend, als het tere licht neerstrijkt op de gebouwen van adobe en de zon de Chama glinsterend goud kleurt. Hij geniet van deze eerste warmtestralen, van de cactus die zich losmaakt uit de duisternis, van het knarsen van het grind onder zijn voeten.

Hier heersen eenvoud en vrede, en dat is alles waar hij naar verlangt.

Of alles wat hij nodig heeft.

De dagen verlopen volgens de volgende routine: metten van vier uur 's ochtends tot kwart over vijf, gevolgd door het ontbijt. Dan van zes tot negen de lauden, arbeid van negen uur tot tien over halfeen, daarna een korte sobere lunch. De monniken werken door tot de vespers om tien voor zes in de avond, om tien voor halfzeven gebruiken ze een lichte avondmaaltijd, om halfacht volgen de completen. Daarna gaan ze naar bed.

De bijenhouder houdt van de discipline en de strakke dagindeling, van de lange uren van rustige arbeid en van de nog langere uren van gebed. Hij houdt vooral van de metten, want het reciteren van de psalmen bevalt hem uitstekend.

Na de lauden wandelt hij naar zijn bijenstal in de vallei.

Zijn bijen – *apis mellifera*, de honingbij – komen nu naar buiten in de warmte van de vroege ochtend. Het zijn immigranten – de soort is afkomstig uit Noord-Afrika en belandde in de loop van de zeventiende eeuw via de Spaanse kolonisten in Amerika. Hun leven is kort – bij een werkster varieert dat van enkele weken tot een paar maanden; een koningin kan drie tot vier jaar aan de macht blijven, hoewel van sommige bekend is dat ze wel acht jaar oud zijn geworden. De bijenhouder is gewend aan die slijtageslag – elke dag sterft niet minder dan een vol procent van zijn bijen, wat betekent dat de bevolking van een bijenkorf zich elke vier maanden volledig vernieuwt.

Dat doet er niet toe.

Een bijenvolk is een superorganisme, dat wil zeggen, een organisme dat bestaat uit een heleboel organismen.

Het individu doet er niet toe.

Alles wat er wel toe doet, is het overleven van het bijenvolk en het produceren van honing. De twintig Langstroth-bijenkasten zijn gemaakt van rode ceder, met rechthoekige verwijderbare honingramen, zoals het gemak dicteert en de wet vereist. De bijenhouder haalt het buitendeksel van een van de bijenkasten en ziet dat de

honingramen een dikke waslaag hebben, vervolgens herplaatst hij het deksel heel zorgvuldig, om de bijen niet te verstoren.

Hij controleert het water om er zeker van te zijn dat het nog fris is.

Vervolgens haalt hij het onderste blad uit een van de bijenkasten, trekt het Sig Sauer 9 mm pistool tevoorschijn en controleert de munitie in het magazijn.

METROPOLITAN CORRECTIONAL CENTER

SAN DIEGO, CALIFORNIË

2004

De dag van de gevangene begint vroeg.

Adán Barrera wordt om zes uur 's ochtends gewekt door een geautomatiseerde toeter. Als hij deel zou hebben uitgemaakt van de gewone gevangenisbevolking en hij zich niet in beschermende bewaring zou bevinden, dan zou hij zich om kwart over zes begeven naar de eetzaal voor het ontbijt. In plaats daarvan schuiven de bewakers een dienblad met koude pap en een plastic bekertje waterige jus d'orange door het luikje in de deur van zijn cel, een kooi van nog geen vier bij twee meter in de speciale afdeling op de bovenste verdieping van de federale penitentiare inrichting in het centrum van San Diego, een cel waarin Adán Barrera nu al ruim een jaar lang drieëntwintig uur per etmaal heeft doorgebracht.

De cel heeft geen raam, maar als dat wel zou was, dan zou hij de bruine heuvels van Tijuana kunnen zien, de stad waar hij ooit als een vorst over heerste. Zo dichtbij, net over de grens, een paar kilometer over de weg, over het water zelfs nog minder, en toch een heel universum verderop.

Het maakt Adán niet uit dat hij niet samen kan eten met de andere gevangenen – hun gesprekken zijn stompzinnig en de dreiging is reëel. Er zijn veel mensen die hem dood willen – in Tijuana, in heel Mexico, zelfs in de States.

Deels uit wraak, deels uit angst.

Adán Barrera ziet er niet angstaanjagend uit. Met zijn een meter zevenenzestig is hij klein van gestalte en bovendien tenger; hij heeft nog steeds een jongensachtig gezicht dat goed past bij zijn vriendelijke bruine ogen. Eerder dan een dreiging lijkt hij een potentieel slachtoffer, iemand die in de gewone gevangenispopulatie binnen tien tellen verkracht zou worden. Als je hem zo ziet, valt het nauwelijks te geloven dat hij gedurende zijn leven opdracht heeft gegeven tot honderden moorden, dat hij een multimiljardair was, een man met meer macht dan de president van menig land.

Voor zijn val was Adán Barrera 'El Señor de Los Cielos', 'De Heer van de

Hemelen', de machtigste drugs*patrón* in de hele wereld, de man die de Mexicaanse kartels verenigde onder zijn leiding, het bevel voerde over duizenden mannen en vrouwen, invloed uitoefende op regeringen en economieën.

Hij bezat landhuizen, landgoederen en privévliegtuigen.

Nu beschikt hij over 290 dollar, het maximale tegoed op de gevangenisrekening, waaruit hij kan putten om scheerschuur te kopen, Coca-Cola en ramen noedels. Hij heeft een deken, twee lakens en een handdoek. In plaats van zijn zwarte maatpakken draagt hij nu een oranje jumpsuit, een wit t-shirt en een potsierlijk paar zwarte Crocs. Hij bezit twee paar witte sokken en twee Jockey-onderbroeken. Hij zit alleen in een kooi, eet de rommel die hem op een blad wordt toegeschoven en wacht op een showproces dat hem voor de rest van zijn leven naar een andere levende hel zal sturen.

Om precies te zijn diverse levens, want onder de 'kingpin statutes', de speciale wetgeving voor drugsbazen, staat hem een vonnis van diverse keren levenslang te wachten. De Amerikaanse aanklagers hebben geprobeerd hem te 'keren', een infiltrant van hem te maken, maar dat heeft hij geweigerd. Een infiltrant – een *dedo*, een *soplón* – is de laagste vorm van menselijk leven, een wezen dat niet verdient te leven. Adán heeft zijn eigen erecoode – hij zou liever sterven, of deze levende dood verdragen, dan zich te verlagen tot een dergelijk beest.

Hij is vijftig – in het beste geval, en daar is weinig kans op, krijgt hij dertig jaar. Zelfs met aftrek van voorarrest zal hij in de zeventig zijn voor hij weer naar buiten wandelt.

Waarschijnlijker is dat hij naar buiten zal worden gedragen, in een kist.

De voorbereidingen op het proces slepen zich eindeloos voort.

Na het ontbijt maakt hij zijn cel schoon voor de inspectie om halfacht. Van nature is hij op bijna dwangmatige wijze ordelijk, dus houdt hij zijn leefruimte vanzelf al schoon en netjes – dat is een van de weinige vormen van comfort die hij nog geniet.

Om acht uur beginnen de bewakers met de ochtendtelling van de gevangenen en dat duurt ongeveer een uur. Daarna is hij vrij tot halfelf, wanneer ze de lunch door de deur schuiven: een broodje met boterhamworst en wat appelsap. Hij heeft 'vrijtijdsactiviteiten' – in zijn geval lezen of een tukje doen – tot halfeen, wanneer er opnieuw een telling volgt. Dan is er weer drieënhalf uur verveling, tot de volgende telling om vier uur.

Het diner – 'raadselvlees' met aardappels of rijst en wat doorgedroogde groenten – vindt plaats om halfvijf, waarna hij 'vrij' is tot kwart over negen, want dan gaan de bewakers opnieuw tellen.

Om halfelf gaan de lichten uit.

Eén uur per dag – het tijdstip varieert uit angst voor sluipschutters – voeren de bewakers hem in de handboeien naar een met prikkeldraad omheind plekje op het

dak waar hij frisse lucht kan inademen en een ‘wandeling’ kan maken. Elke drie dagen nemen ze hem mee voor een douche van tien minuten: het water is soms lauw, meestal koud. Soms gaat hij naar een klein spreekkamertje om te overleggen met zijn advocaat.

Hij zit in zijn cel en vult zijn boodschappenlijstje in op het bestelformulier – een kartonnetje van zes flessen mineraalwater, ramen noedels, havermoutkoekjes – wanneer de bewaker de deur opendoet. ‘Advocatenbezoek.’

‘Dat lijkt me sterk,’ zegt Adán. ‘Ik heb geen afspraak.’

De bewaker trekt zijn schouders op – hij doet wat hem gezegd wordt.

Adán buigt voorover en drukt zijn handen tegen de muur van de cel, terwijl de bewaker zijn enkels in de boeien slaat. Een zinloze vernedering, denkt Adán, maar dat is vermoedelijk juist precies de bedoeling. Ze stappen een lift in en gaan naar de derde verdieping waar de bewaker de deur openmaakt en Adán binnenlaat in een spreekkamertje. Hij maakt Adáns enkels los, maar ketent hem vervolgens vast aan de stoel, die vastgeschroefd staat aan de vloer. Adáns advocaat staat aan de andere kant van de tafel. Een enkele blik op Ben Tompkins leert Adán dat er iets goed mis is.

‘Het gaat om Gloria,’ zegt Tompkins.

Adán weet al wat Tompkins gaat zeggen voor hij het gezegd heeft.

Zijn dochter is dood.

Gloria is geboren met lymphangioma cysticum, een vervorming van hoofd, gezicht en hals: een dodelijke en ongeneeslijke ziekte. Met al zijn macht en al zijn miljoenen was Adán niet in staat een normaal leven te kopen voor zijn dochter.

Iets meer dan vier jaar geleden ging Gloria’s gezondheid plotseling snel achteruit. Met Adáns instemming bracht zijn toenmalige echtgenote Lucia, een Amerikaans staatsburger, hun twaalfjarige dochter naar de Scripps-kliniek in San Diego, waar de beste specialisten van de wereld beschikbaar waren. Een maand later belde Lucía hem in zijn safehouse in Mexico. Kom nu, zei ze. Ze zeggen dat ze nog maar een paar dagen heeft, misschien slechts uren...

Adán smokkelde zichzelf – precies als het product waar hij in handelde – de grens over, in de kofferbak van een speciaal daarvoor aangepaste auto.

Art Keller stond hem al op te wachten, op de parkeerplaats van het ziekenhuis.

‘Mijn dochter,’ zei Adán.

‘Het gaat goed met haar,’ antwoordde Keller. Toen stak de DEA-agent een naald in Adáns nek en werd de wereld zwart.

Ze waren ooit bevriend, hij en Art Keller.

Moeilijk te geloven, maar dat is vaak het geval met de waarheid.

Maar dat was een heel ander leven, een heel andere wereld, in feite.

Dat was toen Adán (is het wel mogelijk ooit zo jong te zijn geweest?) twintig was, studeerde voor accountant en droomde van een loopbaan als bokspromotor (*Dios mío*, die dwaze ambities van de jeugd) en nog nooit had overwogen zich aan te sluiten bij zijn oom in de *pista secreta* – de destijds florerende drugshandel in de papavervelden van hun Sinaloabergen.

Toen kwamen de Amerikanen, en met hen Art Keller – idealistisch, energiek, ambitieus – een ware gelovige van de oorlog tegen drugs. Hij liep de sportschool binnen die Adán op dat moment runde met zijn broer Raúl, sparde een paar rondjes, en zo raakten ze bevriend. Adán stelde hem voor aan zijn oom, destijds de topsmeris in Sinaloa en tevens de op één na grootste *gomero* – opiumteler.

Keller was nog zo naïef op dat moment. Hij was bekend met de eerste rol van Tío, maar verkeerde in zalige onwetendheid over de tweede (een opmerkelijke eigenschap van Amerikanen, zo gevaarlijk voor henzelf en voor iedereen die zich binnen het bereik van hun altijd loszittende wapens bevindt).

Tío gebruikte hem. In alle eerlijkheid moest Adán toegeven dat Tío van Keller zijn marionet had gemaakt, hij wist hem zo te manipuleren dat hij de bovenste laag van de gomeros uitschakelde, en zo de weg vrijmaakte voor de opkomst van Tío.

Keller kon hem dat nooit vergeven – dat verraad van zijn idealen. Neem de loyale zijn loyaliteit af, de gelovige zijn geloof, en wat hou je over?

Je meest verbitterde vijand.

Nu al, *más o menos*, dertig jaar.

Dertig jaar van oorlog, verraad, moord.

Dertig jaar van doden...

Zijn oom.

Zijn broer.

Nu zijn dochter.

Gloria was in haar slaap overleden, haar adem afgesneden door het gewicht van haar zware, misvormde hoofd. Gestorven zonder dat ik erbij was, denkt Adán.

En daar geeft hij Keller de schuld van.

De begrafenis zal plaatsvinden in San Diego.

‘Ik ga erheen,’ zegt Adán.

‘Adán...’

‘Zorg dat je het voor elkaar krijgt.’

Tompkins, alias ‘Minimum Ben’, gaat naar de openbaar aanklager, Bob Gibson, een ambitieuze kuitenbijter die graag bekendstaat als een ‘harde eiser’.

De bijnaam ‘Minimum Ben’ weerspiegelt Tompkins succes als een ‘drugsadvo-

caat' – het is niet zijn taak om vrijspraak te regelen voor zijn cliënten, want dat zit er meestal gewoon niet in. Zijn taak is het om de kortst mogelijke celstraf in het vonnis te krijgen, en dat hangt minder af van zijn vaardigheden als advocaat dan van zijn vaardigheden als onderhandelaar.

'Ik ben een soort van omgekeerde agent,' zei Tompkins ooit tegen een journalist. 'Ik zorg ervoor dat mijn cliënten minder krijgen dan ze verdienen.'

Nu geeft hij Adán's verzoek door aan Gibson.

'Uitgesloten,' antwoordt Gibson. Gibsons bijnaam is niet 'Maximum Bob', maar dat zou hij wel graag willen: hij is een beetje jaloers op Tompkins. De advocaat in een strafproces kan de macho uithangen en verdient veel meer geld. Tel daarbij op dat Tompkins een vent is die er cool uitziet, beschikt over een ruige kop zilverkleurig haar, gebruikt als een surfer, een huis bezit aan Del Mar Beach en een kantoor heeft bij Cardiff met uitzicht op de oceaan, en het is duidelijk waarom de ambtenaren van het openbaar ministerie een pesthekel hebben aan 'Minimum Ben'.

'De man wil zijn dóchter begraven, in 's hemelsnaam,' zegt Tompkins.

'Die man,' antwoordt Gibson, 'is de grootste drugsconing ter wereld.'

'Onschuldpresumptie,' countert Tompkins. 'Hij is nog nergens voor veroordeeld.'

'Als ik het me goed herinner,' repliceert Gibson, die het nu over een andere boeg gooit, 'was Barrera nooit zo teerhartig over het vermoorden van kinderen van anderen.'

Twee kleine kinderen van een van zijn rivalen zijn van een brug gesmeten.

'Oudewijvenpraatjes en onbevestigde geruchten,' stelt Tompkins, 'verspreid door zijn vijanden. Dat kun je niet menen.'

'Als een telefoontje om middernacht.'

Hij willigt het verzoek niet in.

Tompkins gaat terug en licht Adán in. 'Ik ga dit voor de rechter brengen en dan winnen we. We bieden aan om te betalen voor federale agenten, de veiligheidskosten...'

'Daar is geen tijd voor,' zegt Adán. 'De begrafenis is zondag.'

'Ik kan vanavond al bij een rechter langsgaan,' zegt Tompkins. 'Johnny Hoffman zou een instructie uitvaardigen...'

'Ik kan het risico niet nemen,' zegt Adán. 'Vertel ze dat ik bereid ben te praten.'

'Wat?'

'Als ze me de begrafenis van Gloria laten bijwonen, dan vertel ik ze alles wat ze willen weten.'

Tompkins wordt bleek. Hij had al eerder cliënten die zijn gaan klikken, bij minder zware vonnissen – het is in feite een standaardprocedure – maar de informatie die ze

verstrekten was van tevoren altijd zorgvuldig doorgesproken met de kartels, om de schade zo beperkt mogelijk te houden.

Dit is een doodvonnis, een zelfmoordpact.

‘Adán, doe het niet,’ smeekt Tompkins. ‘We gaan het winnen.’

‘Sluit die deal.’

Vijftigduizend rode rozen vullen de kathedraal van St.-Joseph in het centrum van San Diego, slechts een paar straten bij de Penitenciaire Inrichting vandaan.

Adán heeft de bloemen besteld via Tompkins, die het geld bij elkaar heeft gebracht via schone bankrekeningen in La Jolla. Nog eens duizenden bloemen, in rouwboeketten en rouwkransen – gestuurd door alle drugsbazen van enig formaat in heel Mexico – vormen een erehaag langs de toegangstrap van de kerk.

De DEA vormt ook een soort erehaag.

Agenten lopen op en neer langs de bloemstukken en noteren wie wat gestuurd heeft. Ze zijn ook aan het nagaan waar de honderdduizenden dollars vandaan komen die uit naam van Gloria zijn gedoneerd aan een stichting voor onderzoek naar lymfhangiooma cysticum.

De kerk wemelt van de bloemen, maar niet van de rouwendes.

Als dit Mexico was, bedenkt Adán, dan was het heel anders gegaan, dan zou de kerk stampvol zitten, honderden andere mensen zouden nog samendrommen voor de ingang om hun respect te betuigen. Van Adáns familie zijn de meeste leden echter al dood, terwijl anderen de grens niet kunnen oversteken zonder het risico te lopen op arrestatie. Zijn zus Elena heeft gebeld om te getuigen van haar verdriet, haar steun, en van haar spijt dat een veroordeling in de vs haar belet de plechtigheid bij te wonen. Andere mensen – vrienden, zakenpartners en politici aan beide zijden van de grens – willen niet door de DEA worden gefotografeerd.

Adán begrijpt dat.

De aanwezige rouwendes zijn vooral vrouwen – narcovrouwen met de Amerikaanse nationaliteit, die al bekend zijn bij de DEA, maar geen reden hebben om bang te zijn voor arrestatie. De kinderen van deze vrouwen gaan in San Diego naar school en zij komen hier geregeld om hun kerstinkopen te doen, om een paar dagen op een *beauty farm* te vertoeven of vakantie te vieren in de badplaatsen bij La Jolla en Del Mar.

Nu schrijden ze trots de traptreden van de kathedraal op en kijken ze neer op de agenten die hen aan het fotograferen zijn. De meesten lopen, gehuld in hun even elegante als dure zwarte kleding, verontwaardigd langs de agenten heen; sommigen blijven even staan, nemen een pose aan, en controleren of de agenten hun namen wel foutloos gespeld hebben.

De andere rouwenden behoren tot de familie van Lucía – haar ouders, haar broers en zussen, enkele neven en nichten, plus nog wat vrienden en kennissen. Lucía ziet er terneergeslagen uit – overmand door verdriet natuurlijk – en als ze Adán ziet wordt ze bang.

Ze heeft hem verraden aan Keller om zelf uit de gevangenis te blijven en zo te verhinderen dat Gloria onder voogdij van de overheid zou komen – ze wist dat Adán de moeder van zijn dochter nooit een haar zou hebben gekrenkt.

Zonder Gloria is er echter niets meer wat hem nog noopt tot terughoudendheid. Lucía zou simpelweg op een goede dag kunnen verdwijnen, zonder ooit nog te worden teruggevonden. Nu gluurt ze angstig naar Adán, die zijn hoofd afwendt.

Lucía is dood voor hem.

Adán zit op de derde rij van de kerkbanken, omringd door vijf us Marshals. Hij draagt een zwart pak dat Tompkins heeft gekocht bij Nordstrom's, waar ze de maten van Adán in hun archief hebben. Zijn handen zijn geboid, aan de voorzijde van zijn lichaam, maar in elk geval zijn ze zo fatsoenlijk geweest om hem niet vast te ketenen, zodat hij tijdens de mis kan knielen, staan en zitten zoals het hoort, terwijl de woorden van de bisschop door de grotendeels lege kathedraal echoën.

De mis komt ten einde en Adán moet wachten terwijl de andere rouwenden zich in een rij naar buiten begeven. Hij heeft geen toestemming om met iemand anders te praten dan met zijn advocaat en zijn begeleiders. Lucía kijkt hem weer heel even aan als ze langs hem loopt, en slaat dan snel haar hoofd neer. Adán maakt een mentale aantekening dat hij Tompkins contact met haar moet laten opnemen, om haar te verzekeren dat ze geen enkel gevaar loopt.

Laat zij haar leven maar gewoon uitleven, denkt Adán. Wat financiële steun betreft is ze op zichzelf aangewezen. Het huis in La Jolla kan ze houden, als het ministerie van Financiën geen manier verzint om het haar af te nemen, maar daar blijft het bij. Hij gaat een vrouw die hem heeft verraden niet onderhouden; een vrouw die inderdaad stom genoeg is om haar eigen levenslijn af te snijden.

Als de kerk weer leeg is, begeleiden zijn bewakers Adán naar een gereedstaande limousine, waarin ze hem plaats laten nemen op de achterbank. De auto rijdt, achter die van Lucía, achter de lijkwagen aan, op weg naar El Camino Memorial Park in Sorrento Valley. De begeleiders blijven vriendelijk – ze laten hem bukken om een handjevol aarde op te rapen dat hij over de kist van Gloria gooit.

Alles is nu voorbij.

De enige toekomst is het verleden.

Voor de man die zijn enige kind heeft verloren, is dat, wat er al was, alles wat er zal zijn.

Terwijl hij weer overeind komt aan het graf van zijn dochter, zegt Adán zachtjes tegen Tompkins: ‘Twee miljoen dollar. Cash.’

Voor de man die Art Keller vermoordt.

ABIQUIÚ, NIEUW MEXICO

2004

De bijenhouder ziet hoe twee mannen over het grindpad afdalen in de richting van de bijenstal.

De ene is een *güero* met zilverkleurig haar en een ietwat stijf loopje, zoals dat komt met de jaren. Maar hij beweegt goed, als een ervaren vakman. De ander is een latino, jonger en met bruin haar, soepel, vol zelfvertrouwen. Ze lopen ongeveer een meter uit elkaar, en zelfs vanaf deze afstand, zo'n honderd meter, kan de bijenhouder de bobbels onder hun jasjes onderscheiden. Hij loopt terug naar de bijenkasten, haalt de Sig Sauer uit de schuilplaats, laadt een patroon in het magazijn en begint, onder dekking van de *arroyo*, verder af te dalen naar de rivier.

Hij wil liever niemand vermoorden, tenzij hij daartoe verplicht wordt, en als het zover komt, dan wil hij dat zo ver mogelijk bij het klooster vandaan doen.

Ze doodschieten aan de rivieroever.

Het water staat hoog in de Chama, en hij zou de lijken in de rivier kunnen gooien, zodat de stroom ze kan meevoeren. Hij laat zich naar beneden glijden over de modderige rivieroever en gaat op zijn buik liggen, terwijl hij over de rand tuurt en ziet hoe de mannen heel behoedzaam de bijenkasten naderen.

Hij hoopt dat ze daar zullen stilhouden, en dat ze de kasten niet uit nonchalance of frustratie zullen beschadigen. Maar als ze doorlopen, dan zal hij ze binnen schootsafstand van zijn pistool laten komen. Meer uit gewoonte dan als weloverwogen handeling zwaait zijn hand heen en weer, om het eerste salvo van twee schoten te oefenen en vervolgens het tweede.

De jonge man zal hij als eerste te pakken nemen.

De reflexen van de oudere van het tweetal zullen niet snel genoeg meer zijn om op tijd te reageren.

Maar nu gaan de mannen verder uit elkaar lopen, ze maken de hoek wijder terwijl ze de bijenkasten naderen, en dat bemoeilijkt zijn patroon van vier schoten. Het zijn dus echt professionals, zoals hij ook wel had verwacht, nu trekken ze hun wapens en naderen ze de kasten met hun vuurwapens recht voor zich uit, in de tweehandige greep die ze allemaal aangeleerd hebben op de opleiding.

De jongste van de twee gebaart met zijn kin naar de grond en de andere man knikt. Ze hebben zijn voetsporen gezien die naar de rivier leiden. Maar een afstand van vijftig meter afleggen over vlak terrein, met als enige dekking enkelhoog struikgewas, vlak boven een beschutte rivieroever, vanwaar een schutter een vrij schootsveld op ze zou hebben?

Daar passen ze voor.

Vervolgens begint de zilverharige man te schreeuwen: 'Keller! Art Keller! Ik ben Tim Taylor!'

Taylor was Kellers baas ten tijde van Sinaloa. 'Operatie Condor', in 1975, toen ze de papavervelden in Sinaloa in brand staken en vergiftigden. Daarna was hij belast met Mexico, terwijl Keller in Guadalajara helemaal losging en zich ontpopte tot een superster. Taylor had moeten toekijken hoe Keller hem als een raket passeerde.

Keller had gedacht dat Taylor inmiddels wel met pensioen zou zijn gegaan bij de DEA.

Hij houdt de Sig gericht op de borst van Taylor en zegt tegen hem dat hij zijn wapen weer in het holster moet doen en zijn handen in de lucht moet steken.

Dat doet Taylor en de jongere man volgt zijn voorbeeld.

Keller staat op en komt met pistool in de aanslag op ze aflopen.

De jongere man heeft inktzwart haar en trotse, diepzwarte ogen, de hanige stoerheid van een straatkind. Het soort agent dat ze rekruteren in de *barrio* om undercoverwerk te doen. Zo hebben ze mij ook gerekruteerd, denkt Keller.

'Je bent van de radar verdwenen,' zegt Taylor tegen Keller. 'Het was moeilijk om je te vinden.'

'Wat is de bedoeling?' vraagt Keller.

'Zou je dat wapen kunnen neerleggen?' vraagt Taylor.

'Nee.'

Keller heeft geen idee wat Taylor komt doen of wie hem gestuurd heeft. Het zou de DEA kunnen zijn, of de CIA, of wie dan ook.

Of Barrera.

'Oké, we blijven gewoon zo staan, met onze handen omhoog, als een stelletje sukkels.' Taylor kijkt in het rond. 'Wat ben je tegenwoordig, een soort van monnik?'

'Nee.'

'Wat zijn dit? Bijenkasten?'

'Als die jongen van je nog verder opzij loopt, schiet ik eerst jou neer.'

De jongere man blijft staan. 'Het is een eer u te ontmoeten. Agent Jiménez. Richard.'

'Art Keller.'

‘Dat weet ik,’ zegt Jiménez. ‘Ik bedoel, iedereen weet wie u bent. U bent de man die Adán Barrera heeft uitgeschakeld.’

‘Alle Barrera’s,’ verbetert Taylor hem. ‘Dat klopt toch?’

Dat klopt maar al te goed, bedenkt Keller. Hij doodde Raúl Barrera tijdens een vuurgevecht op een strand bij Baja. Hij schoot Tío Barrera neer op een brug in San Diego. Hij heeft Adán – die vervloekte Adán – in de gevangenis gestopt, maar hij heeft er soms spijt van dat hij die niet ook heeft doodgemaakt toen hij daar de kans toe had.

‘Wat kom je hier doen, Tim?’

‘Ik wilde jou precies hetzelfde vragen.’

‘Ik ben jou geen verantwoording meer schuldig.’

‘Ik probeerde alleen maar de conversatie gaande te houden.’

‘Misschien is het je nog niet opgevallen, maar we zijn hier niet zo dol op conversatie,’ zegt Keller.

‘Geloofte van zwijgen of iets dergelijks?’

‘Niks geen geloftes.’ Keller was teleurgesteld in zichzelf – omdat hij met Taylor weer zo snel in een verbaal steekspel verviel. Dat beviel hem niet, dat wilde hij niet, daar had hij geen behoefte meer aan.

‘Kunnen we ergens praten?’ vraagt Taylor. ‘Niet in de volle zon?’

‘Nee.’

Taylor wendt zich tot Jiménez en zegt: ‘Art is altijd al zo’n lastig geval geweest. Een echte klootzak – typische *lone ranger*. Doet niet goed mee met de anderen.’

Dat was altijd geweest wat Taylor op hem tegen had, vanaf het moment dat Keller, net overgeplaatst van de CIA naar de kersverse DEA, op Taylors territorium in Sinaloa belandde, nu tweeëndertig jaar geleden. Hij beschouwde Keller als een cowboy en wilde niet met hem samenwerken, terwijl hij ook de andere agenten niet met hem liet samenwerken, waardoor hij Keller dwong om precies dat te worden waar hij hem van beschuldigde – een loner.

Taylor dreef me, zo bedenkt Keller nu, bijna letterlijk de gastvrije armen van Tío Barrera in. Hij kon nergens anders heen. Hij en Tío hadden samen de nodige keren toegeslagen. Zelfs Don Pedro Aviles, *gomero número uno*, hadden ze ‘uitgeschakeld’ – een eufemisme voor ‘gedood’. De DEA en het Mexicaanse leger hadden vervolgens de papavervelden besproeid met napalm en Agent Orange. En zo hadden ze de oude opiumhandel van Sinaloa vernietigd.

Om vervolgens toe te zien, denkt Keller, hoe Tío uit de as een nieuwe en veel machtiger organisatie deed herrijzen.

El Federación.

Je begint, zo bedenkt Keller, een kankergezwell weg te snijden, en in plaats daarvan veroorzaak je alleen maar meer uitzaaiingen, je verspreidt het gezwell vanuit Sinaloa over het hele land.

Dat was nog maar het begin geweest van Kellers ellenlange oorlog met de Barrera's, een conflict dat dertig jaar had geduurd en dat hem alles had gekost wat hij bezat: zijn gezin, zijn baan, zijn overtuigingen, zijn eer, zijn ziel.

'Ik heb de commissies alles verteld wat ik weet,' zegt Keller nu. 'Daar heb ik niets aan toe te voegen.'

Er waren hoorzittingen geweest – interne hoorzittingen bij de DEA, CIA-hoorzittingen, Congres-hoorzittingen. Bij het uitschakelen van de Barrera's had Art tegen de uitdrukkelijke bevelen van de CIA in gehandeld: het was alsof hij een handgranaat door het gangpad van een vliegtuig had laten rollen. Die granaat was recht in ieders gezicht ontploft en het inperken van de schade was een zware klus geweest, want de verslaggevers van *The New York Times* en *The Washington Post* hadden rondgesnuffeld als bloedhonden. Bureaucratisch Washington bleef hopeloos verdeeld over de vraag of Art Keller nu een schurk was of een held. Sommige mensen wilden hem een onderscheiding op de borst prikken, anderen zouden hem het liefst in een oranje jumpsuit zien.

Weer anderen wilden dat hij simpelweg van de aardbodem zou verdwijnen.

De meeste mensen reageerden bijzonder opgelucht toen de man die ooit bekendstond als 'De Heer van de Grenzen' na afloop van alle getuigenverklaringen en *debriefings* uit zichzelf deed waar men op gehoopt had. Misschien is Taylor hier wel, zo bedenkt Keller, om ervoor te zorgen dat er geen einde komt aan mijn verdwijning.

'Wat wil je van me?' vraagt Keller. 'Ik moet weer aan het werk.'

'Lees je de kranten niet, Art? Kijk je niet naar het journaal?'

'Geen van beide.'

Hij heeft hij geen belangstelling in de wereld.

'Dan weet je dus niet wat er in Mexico aan de hand is?'

'Daar heb ik niets mee te maken.'

'Daar heeft hij niets mee te maken,' zegt Taylor tegen Jiménez. 'Tonnen coke stromen de grens over. Heroïne. Meth. Er gaan mensen dood, maar daar heeft Art Keller niets mee te maken. Hij moet voor zijn bijen zorgen.'

Keller geeft geen antwoord.

De zogenaamde 'oorlog tegen drugs' is een soort draaideur – je schakelt de ene vent uit, en direct legt een ander beslag op de lege plek aan het hoofd van de tafel. Dat zal nooit veranderen zolang er een onverzadigbare honger naar drugs blijft bestaan. En die bestaat: dat is het vraatzuchtige monster aan deze kant van de grens.

De mannen in de pakken zullen dat nooit begrijpen of zelfs maar erkennen.
Het zogenaamde Mexicaanse drugsprobleem is niet het Mexicaanse drugsprobleem. Het is het drugsprobleem van de Verenigde Staten.

Zonder klant geen verkoper.

De oplossing ligt niet in Mexico en zal daar nooit liggen.

Eerst was Adán die verkoper en nu iemand anders. Daarna zal het wéér iemand anders worden.

Dat maakt Keller niets uit.

Taylor zegt: ‘Het Golfkartel heeft gisteren twee van onze agenten staande gehouden, trok de wapens tevoorschijn en dreigde ze te doden. Dat komt je bekend voor?’

Inderdaad.

De Barrera’s hadden in Guadalajara met hem precies hetzelfde gedaan. Bedreigingen geuit tegen hem en zijn gezin als hij ze niet met rust liet. Keller had zijn gezin teruggestuurd naar San Diego en ze alleen nog maar harder aangepakt.

Vervolgens hadden de Barrera’s de maat van Art gedood, Ernie Hidalgo. Wekenlang hadden ze hem gemarteld om informatie die hij niet bezat uit hem los te krijgen. Zijn lijk hadden ze vervolgens in een greppel gedumpt. Hij liet een weduwe achter en twee kleine kinderen.

En Kellers onsterfelijke haat.

Hun vete werd een bloedvete.

En dat was niet eens de gruwelijkste daad van Adán Barrera.

Bij lange na niet.

Hoe lang geleden ook al weer, denkt Keller, twintig jaar?

Twintig jaar?

‘Maar dat kan je toch geen fuck meer schelen?’ vraagt Taylor. ‘Je leeft nu in deze etherische wereld. “In de wereld, maar niet van de wereld.”’

Toen ik in die wereld verkeerde, hoorde ik er zelf ook bij, denkt Keller. Ik ben verantwoordelijk voor de dood van Ernie en die van negentien andere onschuldige slachtoffers. Hij had een infiltrant verzonnen om zijn echte bron te beschermen en Adán Barrera heeft toen negentien mensen laten afslachten: mannen, vrouwen en kinderen, samen met die verzonnen *soplón*, om de rest een lesje te leren. In een rij opgesteld tegen een muur en doodgeschoten.

Keller zal nooit vergeten wat hij zag toen hij dat complex binnenliep: dode kinderen in de armen van hun dode moeders. En hij wist dat het zijn fout was, zijn verantwoordelijkheid. Hij wil het ook niet vergeten; zijn geweten zou hem daar trouwens geen kans toe geven. Op sommige ochtenden wekt de klok hem uit deze herinneringen.

Na de slachtpartij in El Sauzal ging het hem niet meer om het bestrijden van de drugshandel: het ging hem om Adán Barrera. Tot op de dag van vandaag begrijpt hij niet waarom hij de trekker niet heeft overgehaald toen hij zijn pistool tegen Adáns hoofd gedrukt hield. Misschien leek zo'n snelle dood hem op dat moment veel te barmhartig en meende hij dat dertig of veertig jaar in de hel van een superbeveiligde gevangenis een meer passend lot zou zijn voor Adán, voor hij zou vertrekken naar de *echte* hel.

'Ik leid nu een ander leven,' zegt hij.

Eerst een krijger in de Koude Oorlog, later in de Oorlog tegen Drugs, bedenkt Keller.

Nu heb ik vrede gevonden.

'In dat schitterende isolement van je,' vervolgt Taylor, 'heb je dus niets gehoord over dat kereltje Adán?'

'Wat is er met hem aan de hand?' vraagt Keller, tegen beter weten in. Hij had sterk genoeg willen zijn om die vraag achterwege te laten.

'Hij gaat Céline Dion achterna,' zegt Taylor. 'Hij blijft maar doorzingen, niet te stoppen gewoon.'

'Ben je hiernaartoe gekomen om me dat te vertellen?' vraagt Keller.

'Nee,' antwoordt Taylor. 'Er gaat een gerucht dat hij een prijs van twee miljoen dollar op je hoofd heeft gezet en ik ben wettelijk verplicht je op de hoogte te stellen van elke directe bedreiging van je leven. Ik ben ook verplicht je bescherming aan te bieden.'

'Daar heb ik geen behoefte aan.'

'Begrijp je wat ik bedoel?' zegt Taylor tegen Jiménez. 'Stijfkop. Weet je hoe ze hem noemden? "Killer Keller".'

Jiménez glimlacht.

Taylor richt zich weer tot Keller. 'Het is verleidelijk – met mijn deel van die twee miljoen zou ik een leuk optrekje kunnen kopen op Sanibel Island, en elke ochtend opstaan met niets anders aan mijn hoofd dan een beetje te gaan vissen. Je moet goed voor jezelf zorgen, toch?'

Keller kijkt hoe ze de heuvel weer oplopen en achter de kam verdwijnen. Barrera een *soplón*? Je kunt Adán Barrera van het nodige beschuldigen, allemaal terecht, maar klikken hoort daar niet bij. Als Barrera een verklikker is geworden, dan heeft hij daar een reden voor.

En die reden kan Keller wel raden.

Ik had hem toch moeten doden, denkt Keller, eerder uit vermoeidheid dan uit angst. Nu gaat deze bloedvete eindeloos door, net als de oorlog tegen drugs.

Wereld zonder einde, amen.

Hij weet dat er geen einde aan zal komen tot een van hen dood is – of allebei.

Die dag verschijnt de bijenhouder niet bij het avondeten, en al evenmin bij de completen. Wanneer hij 's ochtends ook niet verschijnt bij de metten, gaat broeder Gregorius naar zijn kamertje om te controleren of hij ziek is.

Het kamertje is leeg.

De bijenhouder is verdwenen.

METROPOLITAN CORRECTIONAL CENTER, SAN DIEGO 2004

Wat je kunt bewonderen aan die Noord-Amerikanen, denkt Adán, is hun consequentie.

Ze leren nóóit iets.

Adán heeft woord gehouden.

Na de begrafenis is hij aangeschoven bij Gibson: hij heeft hem gouden tips verschaft. Hij zat aan tafel met de DEA, met de aanklagers van de federale overheid, van de staat en van de stad, en hij heeft antwoord gegeven op elke vraag die ze hem stelden. En ook op sommige vragen die ze uit onwetendheid verzuimd hadden te stellen. De informatie die hij verstrekke, leidde tot een reeks enorme drugsvangsten, plus arrestaties op het hoogste niveau, zowel in de Verenigde Staten als in Mexico.

Bij Tompkins liepen de rillingen van huivering hem over de rug.

‘Ik weet wat ik doe,’ stelde Adán hem gerust.

Het beste bewaart hij voor het laatst. ‘Willen jullie Hugo Garza?’

‘We zijn aan de viagra om Garza te pakken,’ antwoordt Gibson.

‘Kun je ze Garza géven?’ vraagt Tompkins beduusd. Zijn cliënt biedt ze nu de baas van het Golfkartel aan, de machtigste drugsorganisatie in Mexico sinds Adáns vroegere Federación ontmanteld is.

Dit is de reden dat Tompkins zijn cliënten liever niet betreft bij het gesjacher. Het is zoiets als je vrouw meenemen wanneer je een auto gaat kopen – vroeg of laat zegt ze iets dat je geld gaat kosten. Cliënten hebben het recht erbij aanwezig te zijn, maar dat het mag betekent nog niet dat het ook moet.

Het volgende dat Adán zegt gaat echt over de schreef.

‘Ik wil uitgeleverd worden,’ zegt Adán. ‘Ik zal hier schuldig pleiten, maar ik wil mijn straf uitzitten in Mexico.’

Mexico en de Verenigde Staten hebben een onderlinge overeenkomst die gevan-

genen het recht geeft hun straf uit te zitten in hun eigen land, vanuit humanitaire overwegingen, zodat ze dichterbij de buurt van hun familie zijn. Tompkins reageert echter ontdaan en werkt zijn cliënt het vertrek uit. ‘Je bent een verklikker, Adán. Je overleeft nog geen vijf minuten in een Mexicaanse gevangenis. Ze zullen in de rij staan om je af te maken.’

‘In Amerikaanse gevangenissen zullen ze ook in de rij staan,’ merkt Adán op. De gevangenissen aan deze kant van de grens zitten vol met Mexicaanse narco’s en *cholo*-bendeleden, die deze kans om op te klimmen in de hiërarchie door de grootste verklikker ter wereld te vermoorden maar al te graag zouden aangrijpen.

De veiligheidsregelingen voor Adán spelen een grote rol in de onderhandelingen die Tompkins heeft gevoerd over een pleitovereenkomst, maar Adán heeft al één voorstel bruusk van de hand gewezen om in aanmerking te komen voor de afdelingen voor ‘beschermde gevangenen’, zoals kinderschenders en verklikkers.

‘Adán,’ zo bepleit Tompkins nu bij zijn cliënt, ‘als je advocaat – als je vriend – vraag ik je om dit niet te doen. Ik boek vooruitgang. Met de gerechtelijke erkenning van je samenwerking, kan ik je straf mogelijk beperken tot vijftien jaar, en vervolgens het getuigenbeschermingsprogramma. Met aftrek van voorarrest ben je er na twaalf jaar weer uit. Dan heb je nog een leven voor je.’

‘Je bent mijn advocaat,’ zegt Adán, ‘en als je cliënt instrueer ik je om deze deal te sluiten – Garza in ruil voor uitlevering. Als je dat niet doet, ontsla ik je en stel ik iemand aan die er wel toe bereid is.’

Want die deal moet er komen en Adán kan Tompkins niet vertellen waarom, kan hem niet vertellen dat er in Mexico al maandenlang uiterst delicate onderhandelingen worden gevoerd, en ja, het is inderdaad riskant, maar dat risico moet hij maar voor lief nemen.

Als ze hem vermoorden, dan vermoorden ze hem, maar hij gaat zijn leven niet slijten in een gevangenis.

En dus wacht hij tot Tompkins weer naar binnen gaat. Adán beseft dat het verre van eenvoudig zal zijn – Gibson zal naar zijn bazen moeten stappen, en die weer naar de hunne. Vervolgens zal het ministerie van Justitie overleg willen voeren met dat van Buitenlandse Zaken, dat op zijn beurt met de CIA zal spreken, die het Witte Huis zal willen raadplegen, en pas dan zal de deal gesloten worden.

Een voormalige bewoner van dat Witte Huis heeft in de jaren tachtig namelijk een regeling goedgekeurd waarbij Tío toestemming kreeg in cocaïne te handelen, in ruil voor financiële ondersteuning van de anticommunistische contra’s in Nicaragua, en niemand wil dat Adán Barrera tijdens het proces nu juist dit lijk uit de kast gaat trekken.

Er komt dus geen proces.

In plaats daarvan kiezen ze voor lokaas Garza.

Die Noord-Amerikanen leren immers nooit iets.

Drie weken later arresteren de Mexicaanse *federales*, op grond van door de DEA verstrekte informatie, op een geïsoleerd gelegen hacienda in Tamaulipas de grote baas van het Golfkartel, Hugo Garza.

Twee dagen later halen politiebeambten van het ministerie van Justitie Adán Barrera midden in de nacht weg uit de gevangenis van San Diego om hem op een vliegtuig naar Guadalajara te zetten, waar federales in zwarte uniformen met zwarte kappen hem wegmoffelen uit het vliegtuig en hem naar de penitentiaire inrichting van Puente Grande – ‘Grote Brug’ – vervoeren, waar hij zijn straf zal gaan uitzitten, even buiten de stad waar zijn oom ooit heerste als een middeleeuwse hertog.

Een konvooi van twee pantserauto's en een pantservoertuig dreunt over de Autopista Zapotlanejo naar de wachttorens van de gevangenis, met hun zoeklichten die opgloeien als zilver in de verder zijdezwarde nacht. De voorste van de beide pantserauto's stopt onder een van de torens, bij een groot bord met het opschrift CEFERESO II. Op de hoge hekken en de betonnen muren zijn rollen prikkeldraad aangebracht. De schutters in de wachttorens gebruiken het konvooi als een oefening om de vizieren van hun machinegeweren op scherp te stellen.

Een stalen deur glijdt open en het konvooi rijdt een ruime magazijnruimte binnen. De deur glijdt weer in het slot. Ze zeggen dat je na het oversteken van de Grote Brug nooit meer terugkeert.

Adán Barran heeft hier tweeëntwintig jaar in het vooruitzicht.

Het is koud en Adán kruipt helemaal weg in het blauwe donsjack dat ze hem hebben gegeven, terwijl de bewakers hem bij de ellebogen pakken om hem uit het pantservoertuig te leiden. Zijn handen zijn geboeid, aan de voorzijde van zijn lichaam, hij is geketend aan zijn enkels.

Hij staat tegen een betonnen muur terwijl de bewakers een foto van hem maken, zijn vingerafdrukken nemen en hem het hele ‘proces’ laten doorlopen. Ze ontdoen hem van zijn hand- en enkelboeien, vervolgens van het donsjack en hij rilt van de kou terwijl hij zijn bruine gevangenisuniform aantrekt, met op voor- en achterzijde het nummer 817 vastgenaaid.

De directeur spreekt hem toe: ‘Adán Barrera, u bent nu een gedetineerde van CEFERESO II. Verwacht niet dat uw oude prestige u hier enige achting verschaft. U bent gewoon een misdadiger als alle andere. Houd u aan de regels en u heeft nergens

last van. Wanneer u zich daar niet aan houdt, dan zijn de gevolgen voor uw rekening. Ik wens u een succesvolle rehabilitatie.'

Adán knikt en dan brengen ze hem van de 'proces'-ruimte naar het COC, het Centrum voor Observatie en Classificatie, waar hij wordt beoordeeld met het oog op een permanente verblijfplaats.

Puente Grande is de strengste en best beveiligde gevangenis van Mexico en CEFERESO II (Federaal Centrum voor Sociale Rehabilitatie) is daarvan het zwaarst beveiligde cellenblok, voorbehouden aan de gevaarlijkste criminelen: ontvoerders, drugsbazen en gedetineerden die moorden hebben gepleegd in andere gevangenissen.

Dit is waar de *malditos* naartoe gaan – de verdoemden. De indoctrinatie geschiedt doorgaans door het geselen met tuinslangen, het toedienen van elektroshocks, of het onderdompelen in water, waarna de gedetineerden rillend van de kou naakt worden achtergelaten op de kale betonvloer. Misschien nog wel erger dan dat is het volstrekte isolement: geen boeken, geen tijdschriften, niets om op te schrijven. Wie niet breekt onder de lichamelijke marteling, verliest doorgaans zijn verstand door de mentale kwellingen. Tegen de tijd dat de beoordeling is afgerond, is de classificatie 'waanzinnig' doorgaans accuraat.

De bewaker opent de deur van een cel, Adán stapt naar binnen, en de deur valt achter hem in het slot.

Op het metalen bankje zit een kolossale kerel, twee meter drie lang, zwaar gespierd en met een volle zwarte baard. Hij kijkt Adán aan, grijnst en zegt: 'Ik ben uw welkomstcomité.'

Adán bereidt zich voor op wat komen gaat.

De man staat op en slokt hem op in een verpletterende berenomhelzing: 'Het is goed je te zien, *primo*.'

'Jij ook, neef.'

Diego Tapia en Adán zijn samen opgegroeid in het Sinaloagebergte, tussen de paverelden, vóór de Amerikaanse oorlog tegen drugs – in een tijd die veel gezonder en rustiger was. Diego was een jong bendelid – een sicario – in de tijd dat Adáns oom de oorspronkelijke Federación tot stand bracht.

De breedgeschouderde Diego Tapia is Adáns lichamelijke tegenpool, want die is immers klein van stuk en ietwat kromgebogen, zeker na een jaar in een Amerikaanse gevangenis. Adán ziet eruit als een zakenman, wat hij ook is, en ook Diego ziet er precies uit als wat hij is: een woeste en bebaarde bergbewoner, die niet zou misstaan op oude foto's van de ruiters van de legendarische revolutionair en bandietenhoofdman Pancho Villa. De gekruist over de borst gedragen bandelieren met reservepatronen denk je er vanzelf bij.

‘Het was niet nodig om zelf te komen,’ zegt Adán.

‘Ik blijf niet lang,’ antwoordt Diego. ‘Je krijgt de groeten van Nacho. Hij had ook willen komen, maar...’

‘Dat was te riskant,’ zegt Adán. Hij begrijpt het wel, maar hij is tegelijkertijd ook enigszins verontwaardigd, want door zich op te werpen als verklikker heeft hij de rijkdom en het prestige van Ignacio ‘Nacho’ Esparza gigantisch doen toenemen.

De informatie die Adán aan de DEA heeft verstrekt, heeft barsten veroorzaakt in het rotsmassief van de Mexicaanse drugshandel, en die spleten, daar zijn Diego en Nacho in doorgedrongen, als water, en ze hebben elke open plek die ontstond door de arrestatie van een rivaal opgevuld.

(De Noord-Amerikanen leren het nooit.)

Diego en Nacho hebben inmiddels hun eigen organisaties opgebouwd. Samen, als het zogenaamde Sinaloakartel, beheersen ze een groot deel van de drugshandel: ze vervoeren cocaïne, heroïne, marihuana en methamfetamine via Ciudad Juárez en de Golf van Mexico. In zijn afwezigheid hebben ze ook de onderneming van Adán draaiend gehouden, ze hebben zijn producten verhandeld, zijn banden met politie en politici onderhouden, openstaande vorderingen geïnd.

Nacho heeft de onderhandelingen over de terugkeer van Adán gevoerd vanaf de Mexicaanse kant, hij heeft forse bedragen betaald en nog forsere waarborgen afgegeven. Zodra dat geregeld was, heeft Diego erop toegezien dat het grootste deel van het gevangenispersoneel bij zijn aankomst al op de loonlijst van Adán stond. De grote meerderheid liet zich gretig verleiden door het geld. Om de tegenstribbelaars te overtuigen ging Diego gewoon zelf even langs bij de gevangenis om ze hun woonadressen te laten zien, en foto’s van hun echtgenotes en kinderen.

Drie cipiers bleven weigeren het geld aan te pakken. Diego feliciteerde ze met hun rechtschapenheid. Alle drie zaten ze de volgende ochtend, toen ze werden aangetroffen, keurig op hun werkplek, met doorgesneden keel.

De rest accepteerde Adáns vrijgevigheid. Een kok kreeg driehonderd Amerikaanse dollar per maand, een hooggeplaatste bewaker zelfs duizend, de directeur ontving een bonus van vijftigduizend dollar, een veelvoud van zijn jaarsalaris.

Wat de mannen betreft die in de rij zouden staan om Adán te vermoorden, daar doken er inderdaad een paar van op, stuk voor stuk doorgemept met honkbalknuppels, door de andere gedetineerden. Deze ‘Los Bateadores’ – de slagmannen – werknemers van Diego uit Sinaloa, zouden Adáns persoonlijke lijfwacht vormen binnen Puente Grande.

‘Hoe lang moet ik hier blijven?’ vraagt Adán.

Diego antwoordt: ‘Hierbinnen kunnen we je veiligheid waarborgen. Daarbuiten...’

Hij hoeft zijn zin niet af te maken – Adán begrijpt het. Daarbuiten zijn nog steeds mensen die hem liever dood zien. Sommige mensen zullen moeten verdwijnen, sommige politici moeten nog omgekocht worden, er zullen *cañonazos* – zeer hoge omkoopsommen – betaald moeten worden.

Adán beseft dat hij nog wel een tijdje in Puente Grande zal zitten.

Adáns nieuwe cel, in Blok 2, Niveau I-A van CEFERESO II, meet zestig vierkante meter, beschikt over een groot tweepersoonsbed in een afgeschermd hoek, een volwaardige keuken, een bar, een flatscreen led-tv, een computer, een stereo, een bureau, een eettafel, stoelen, vloerverlichting en een inloopkast.

Koelkast en vrieskist zitten vol met diepgevroren biefstukken en vis, verse producten, bier, wodka, cocaïne en marihuana. De alcohol en de drugs zijn niet voor hemzelf maar voor de cipiers, de andere gedetineerden en de bezoekers.

Adán zelf gebruikt geen drugs.

Hij heeft gezien hoe zijn oom verslaafd is geraakt aan de crack en hoe de eens zo machtige patrón Miguel Ángel Barrera – ‘M-1’, het genie, de grondlegger van de kartels, een groot man, veranderde in een onbenullige paranoïde dwaas, een samenzweerder van zijn eigen vernietiging.

Het enige wat Adán zichzelf gunt is dus een glaasje wijn bij het avondeten.

In een kast bevindt zich een rek met in Italië vervaardigde maatpakken en dito overhemden. Adán trekt elke dag een schoon wit overhemd aan – de vuile gaan naar de gevangeniswaserette en komen gestreken en opgevouwen weer terug – want hij weet dat in deze bedrijfstak, zoals in elke bedrijfstak, het uiterlijk van groot belang is.

Nu gaat hij aan de slag om de brokken die Keller heeft gemaakt weer aan elkaar te lijmen. Tijdens zijn afwezigheid is de Federación uiteengevallen in een paar grote groepen, en tientallen kleintjes.

Het grootst is het Juárezkartel, opererend vanuit Ciudad Juárez, net aan de overkant van de grens bij het Texaanse El Paso. Vicente Fuentes lijkt de strijd om de controle over die stad gewonnen te hebben. Prima – hij is geboren in Sinaloa, en heeft een goede verstandhouding met Nacho Esparza, die hij toestaat om zijn crystal meth vanuit de *plaza* van Juárez te vervoeren.

Daarna komt het Golfkartel – het *Cartel del Golfo*, oftewel CDG, gevestigd in Matamoros, niet ver van de toegangspunten in Laredo. Nu Hugo Garza in de gevangenis zit, hebben twee mannen daar de leiding op zich genomen: Osiel Contreras en Salvador Herrera. Ook zij stellen zich coöperatief op, staan toe dat de productie uit Sinaloa door de organisatie van Diego over hun grondgebied wordt vervoerd.

Nummer drie is het Tijuankartel, dat vroeger gerund werd door Adán en zijn

broer Raúl en dat ze hadden omgebouwd tot een machtsbasis om de hele Federación in handen te krijgen. Hun zus Elena – de enige van het hele gezin die nog in leven is (op Adán zelf na), probeert de zaak onder controle te houden, maar moet steeds meer invloed uit handen geven aan haar voormalige compagnon Teo Solorzano.

En dan is er nog het Sinaloakartel, gevestigd in Adáns eigen geboortestaat, de wieg van de Mexicaanse drugshandel. Van hieruit heeft Tío de Federación opgebouwd, van hieruit heeft hij het land opgedeeld in plaza's, die hij als een middeleeuwse leenheer in handen gaf van zijn leenmannen.

Het Sinaloakartel omvat inmiddels drie verschillende organisaties. Een van de drie wordt geleid door Diego Tapia en zijn twee broers: zij handelen in cocaïne, heroïne en marihuana. De tweede is in handen van Nacho Esparza: hij is de 'Koning van de Crystal Meth' geworden.

De derde is Adáns eigen organisatie en bestaat uit loyalisten van de oude Federación; in afwachting van Adáns terugkeer zijn Diego en Nacho opgetreden als gezamenlijke plaatsvervangers. Adán beklemtoont op zijn beurt dat hij niet de ambitie heeft om opnieuw de baas van het hele kartel te worden, niet meer dan de eerste onder zijn gelijken, zijn streekgenoten uit Sinaloa.

Sinaloa is het kerngebied. Op de zwarte leemgronden van Sinaloa groeiden de papavers en de marihuana, daar is de handel geboren, en ook de handelaren kwamen uit Sinaloa.

Het probleem van Sinaloa is echter niet wat het heeft, maar wat het mist.

Een grens.

De operatiebasis in Sinaloa ligt vele honderden kilometers verwijderd van de grens die Mexico scheidt van – en verbindt met – de zo lucratieve Noord-Amerikaanse markt. Weliswaar delen beide landen een grens van drieduizend kilometer (over land), en kunnen al die kilometers worden gebruikt om drugs te smokkelen (en dat gebeurt ook), maar aan de andere kant is het ook waar dat sommige van die kilometers oneindig veel meer waard zijn dan andere.

Het grootste deel van de grens loopt door onbewoonde woestijn, maar het echt waardevolle onroerend goed is te vinden in de 'flessenhals'-steden Tijuana, Ciudad Juárez, Nuevo Laredo en Matamoros. En de reden daarvoor ligt niet in Mexico, maar in de Verenigde Staten.

Het heeft te maken met snelwegen.

Tijuana grenst aan San Diego, waar Interstate 5 de voornaamste noord-zuidverbinding is, in de richting van Los Angeles. Vanuit Los Angeles kan het product worden opgeslagen en gedistribueerd over de westkust, of over de rest van de Verenigde Staten.

Ciudad Juárez grenst aan El Paso en de Interstate 25, die een verbinding vormt met de Interstate 40, de voornaamste oost-westverbinding voor het gehele zuiden van de Verenigde Staten – voor het Juárezkartel is die weg daarom een kasgeldstroom.

Nuevo Laredo en Matamoros vormen het tweelingjuweel van de Golf van Mexico. Nuevo Laredo grenst aan het Texaanse Laredo, maar veel belangrijker is dat het ligt aan de Interstate 35, de noord-zuidroute naar Dallas. Vanuit Dallas kan het product razendsnel vervoerd worden naar het hele middenwesten van de Verenigde Staten. Matamoros biedt over Route 77 een snelle verbinding met de Interstate 37, en vandaar met de Interstate 10 naar Houston, New Orleans en Florida. Bovendien ligt Matamoros aan de kust en de genoemde Noord-Amerikaanse havensteden zijn dus ook bereikbaar over het water.

Maar het echte werk gebeurt in de vrachtwagens.

Je kunt het product door de woestijn vervoeren – te voet, te paard, per auto, met een pick-up. Je kunt over het water gaan, en hele ladingen vacuüm verpakte marihuana en cocaïne afzinken in de oceaan, waar de Noord-Amerikaanse partners het dan weer kunnen ophalen om het aan land te brengen.

Dat zijn stuk voor stuk bruikbare methodes.

Vergeleken bij het vrachtvervoer over asfalt vallen ze echter volledig in het niet.

Sinds het NAFTA-vrijhandelsverdrag tussen Mexico en de Verenigde Staten uit 1994 passeren elke dag tienduizenden vrachtwagens de grens bij Tijuana, Juárez en Nuevo Laredo. De meeste daarvan hebben een wettige lading aan boord. Veel vrachtwagens hebben echter ook drugs geladen.

Het is de grootste commerciële grens ter wereld: jaarlijks gaat er bijna vijf miljard dollar aan handelswaarde overheen.

Gezien de enorme omvang van de goederenstroom is het voor de douane van de Verenigde Staten volslagen onmogelijk om elke vrachtwagen te doorzoeken. Elke serieuze poging in die richting zou de handel tussen de VS en Mexico nagenoeg lamleggen. Het is niet voor niets dat NAFTA vaak wordt uitgelegd als 'North American Free Drug Trade Arrangement'.

Zodra de vrachtwagen met een lading drugs die grens gepasseerd is, heeft de chauffeur letterlijk vrij baan.

'The Fives' – Interstates 5, 25 en 35 – zijn de slagaders van de Mexicaanse drugs-handel.

Toen Adán die handel in handen had, maakte dat niet uit – hij controleerde de grensovergangen naar El Paso, San Diego en Laredo. Maar nu hij zijn macht kwijt is moeten de handelaren uit Sinaloa een *peso* betalen – een tol – om hun product over de grens te transporteren.

Vijf procent klinkt niet indrukwekkend, maar Adán denkt vanuit het perspectief van een accountant. Wat je moet betalen, betaal je in de vorm van vaste vergoedingen – loon en steekpenningen zijn bijvoorbeeld normale bedrijfskosten. Maar percentages moet je net als schulden tot elke prijs vermijden – die zuigen het leven uit een onderneming.

En niet alleen moeten de handelaren uit Sinaloa vijf procent betalen over hun eigen omzet – en die vijf procent loopt in de miljoenen dollars – ze derven ook de vijf procent over de omzet van de anderen, de piso waar zij recht op hadden toen Adán alle plaza's onder controle had.

En dan gaat het echt om grof geld.

Alleen al de afzetmarkt voor cocaïne in de Verenigde Staten bedraagt jaarlijks dertig miljard dollar. Daarvan gaat zeventig procent via Juárez en de Golf.

Dat is 21 miljard dollar.

De piso alleen al daarop bedraagt dus een miljard dollar.

Per jaar.

Je kunt een multimiljonair zijn, een miljardair zelfs, je eigen product vervoeren en de piso betalen. Veel mensen doen dat en het is geen beroerd leven. Je kunt zelfs nog rijker worden door een plaza te controleren, andere handelaren belasten voor het gebruik ervan, zonder zelf de drugs aan te raken of er zelfs maar in de buurt van te komen. Wat de meeste mensen maar niet begrijpen is dat de topnarco's jarenlang, misschien wel hun hele arbeidzame leven, geen drugs hoeven aan te raken.

Het draait om het controleren van een bepaald grondgebied.

Adán had vroeger het hele grondgebied in handen.

Hij was De Heer van de Hemelen.

Adáns dagen in Puente Grande zitten propvol.

Duizend details vereisen zijn supervisie.

De bevoorradingsroutes van Colombia naar Mexico moeten voortdurend gewijzigd worden, vervolgens is er het transport naar de grens en het binnensmokkelen van het product in de Verenigde Staten.

Dan is er het geldmanagement – de tientallen miljoenen dollars die terugvloeien vanuit de Verenigde Staten, in contanten, geld dat witgewassen en verantwoord moet worden, geïnvesteerd in overzeese bankrekeningen en bedrijven. Adáns organisatie heeft tientallen accountants in dienst om het geld te tellen en elkaar te controleren, en tientallen advocaten. Honderden werknemers, handelaren en vervoerders, beveiligers en uitkijkposten, politie, leger, politici.

Adán heeft een veroordeelde oplichter ingehuurd om al zijn gegevens te digitali-

seren en dus kan hij bankrekeningen nagaan op zijn computers: zijn laptops worden elke maand vervangen en voorzien van nieuwe toegangscode's. Hij maakt gebruik van tientallen mobiele telefoons, die zo ongeveer om de dag worden vervangen: de nieuwe worden de gevangenis binnengesmokkeld door bewakers of andere werknemers van Diego.

Los Bateadores hebben de taak om de orde in Blok 2 te handhaven. De rest van Puente Grande is een pandemonium van bendes, berovingen, overvallen en verkrachtingen, maar in Blok 2 is alles kalm en rustig. Iedereen weet dat het Sinaloakartel dat deel van de gevangenis beheert namens Adán Barrera en daarom is het een oase van orde en rust.

Adán staat vroeg op, nuttigt een snel ontbijt, en gaat dan achter zijn bureau zitten. Hij werkt tot één uur 's middags, daarna neemt hij ruim de tijd voor de lunch; vervolgens zit hij tot vijf uur weer achter zijn bureau. De meeste avonden zijn rustig. Zijn chef-kok arriveert elke dag om zijn avondmaaltijd te verzorgen en een passende wijn te kiezen. Dat laatste lijkt voor de chef-kok bijzonder belangrijk te zijn – Adán hecht er zelf minder waarde aan.

Hij is geen wijnsnob.

Op sommige avonden transformeren Los Bateadores de eetzaal tot een bioscoop, compleet met popcornmachine. Adán nodigt dan vrienden uit om een filmpje te kijken, popcorn te knabbelen of een ijsje te eten. De gasten noemen deze bijeenkomsten 'gezinsavonden', aangezien Adán's voorkeur uitgaat naar PG-films, films die goedgekeurd zijn om door kinderen gezien te worden in aanwezigheid van hun ouders – veel Disneyfilms – want hij houdt niet van de seks en het geweld waar de meeste Hollywoodfilms tegenwoordig vol mee zitten.

Anderen avonden verlopen minder keurig.

Een van de bewakers maakt een rondje langs de bars in Guadalajara en keert terug met een lading vrouwen, waarna de eetzaal wordt omgetoverd tot een bordeel, ruim voorzien van drank, drugs en viagra. Adán neemt alle 'onkostenvergoedingen' voor zijn rekening, maar neemt zelf niet aan deze avonden deel – hij trekt zich dan terug in zijn cel.

In vrouwen is hij niet geïnteresseerd.

Tot hij Magda ziet.

Mannen uit Sinaloa mogen graag bluffen dat hun bergachtige staat twee soorten schoonheid in overvloed produceert: papavers en vrouwen.

Magda Beltrán behoort beslist tot de laatstgenoemde categorie.

Negenentwintig jaar oud, met een lang lijf en lange benen, blauwe ogen – Magda

is een mengeling van de autochtone Mexicaanse bevolking en de Zwitsers, Duitsers en Fransen die in de negentiende eeuw naar Sinaloa zijn geëmigreerd.

Zeven vrouwen uit Sinaloa zijn tot Miss Mexico gekroond.

Dat geldt niet voor Magda, maar ze was wel Miss Culiacán.

Vanaf haar zesde nam ze deel aan schoonheidswedstrijden en ze won de meeste. Op die manier trok ze de aandacht van modellenbureaus, filmproducenten en natuurlijk van narco's.

Magda was geen vreemde in die wereld.

Haar oom was een drugshandelaar in de oude Federación, twee neven hadden gewerkt als sicarios voor Miguel Ángel Barrera. Ze was opgegroeid in Culiacán en dus kende ze drugshandelaren: dat gold trouwens voor de meeste inwoners van de hoofdstad van Sinaloa.

Op haar negentiende kreeg ze omgang met drugshandelaren.

Narco's azen als gieren op plaatselijke schoonheidskoninginnetjes. Sommige drugsbazen sponsoren zelfs hun eigen schoonheidswedstrijden, de *narcoconcursos de misses*, om het talent zichtbaar te maken. Toen sommige organisatoren hun zorg uitspraken over de omgang van de deelnemers met drugshandelaren, sneerde een plaatselijke grapjas: 'Waarom zijn jullie ertegen dat deze vrouwen het belangrijkste exportproduct van onze deelstaat promoten?'

Het is een vanzelfsprekende combinatie: de vrouwen zien er goed uit en de narco's beschikken over het geld om ze te laten genieten van lekkere etentjes, dure kleding, juwelen, kostbare vakantietripjes, beauty farms...

Magda genoot van alles.

Waarom ook niet?

Ze was jong en mooi en wilde van het leven genieten, en als je in Culiacán van het leven wilde genieten, als je wilde rondhangen bij de *cachorros* – de jetsetkinderen van de drugsbarons – dan moest je het geld achternagaan.

Bovendien kon je plezier hebben met die narco's.

Ze waren dol op feestjes, muziek, dans, concerten en nachtclubs.

Als je aan de arm van een narco hing, dan hoefde je niet in de rij te staan achter het toegangskoord; dat koord ging voor je open en je werd meteen de viproom binnengeleid, waar de Dom en de Cristal voor je klaarstonden en de eigenaren je persoonlijk kwamen begroeten, tenzij je narco zelf de eigenaar van de club was natuurlijk. Sommige meisjes raakten verstrikt in de netten van de oudere narco's, voor wie ze een obsessie werden, maar die valstrik wist Magda te vermijden. Ze zag wat er gebeurde met de meisjes die een paar jaar op haar voorliepen. Een vijftigjarige *chaca*, een drugsbaas, raakte verliefd, maakte het meisje tot zijn minnares en zorgde ervoor

dat geen enkele andere man – en zeker geen aantrekkelijke jonge man – bij haar in de buurt kwam. Soms ‘trouwde’ hij met haar, in een nepbruiloft, nep omdat hij al getrouwd was (minimaal éénmaal). Het arme meisje verspilde vervolgens haar hele jeugd, ze zat opgesloten in een of ander luxeappartement tot de narco de gevangenis in ging, gedood werd of simpelweg genoeg van haar kreeg.

Dan had ze inderdaad geld, maar ook spijt.

Magda had geen spijt.

Ze was negentien toen Emilio, een drieëntwintigjarige cocaïnehandelaar met uitstekende vooruitzichten, een van haar schoonheidswedstrijden bezocht, een verpletterende indruk op haar maakte en haar meteen zijn bed in sleurde. Hij was knap, grappig, genereus en daarbij een voortreffelijke minnaar. Ze kon zich helemaal voorstellen dat ze met hem zou trouwen en baby’s van hem zou krijgen wanneer ze klaar was met de wereld van de schoonheidskoninginnen.

Toen Emilio de gevangenis in moest brak Magda’s hart, maar ze deed op dat moment net mee aan de competitie om Miss Culiacán te worden en trok daarbij de aandacht van Héctor Salazar, een jongere compagnon van haar oom. Héctor stuurde twaalf rozen naar haar kleedkamer, met een diamant in elke roos, bleef beleefd op de achtergrond toen ze tot miss gekroond werd en nam haar toen mee naar Cabo.

Emilio was nog een jongen, maar Héctor was een man. Emilio was speels, Héctor was serieus, zowel over zijn werk als over haar. Emilio was kalverliefde geweest – haar eerste liefde en in die zin prachtig – maar met Héctor was het heel anders: twee volwassen mensen die een gezamenlijk leven opbouwen in de volwassen wereld.

Héctor was bijzonder traditioneel – meteen na Cabo ging hij naar de vader van Magda om hem toestemming te vragen om met zijn dochter te trouwen. Ze waren al bezig met de voorbereidingen van de bruiloft, toen een andere narco, die zijn werk ook heel serieus nam, Héctor vier kogels in de borst schoot.

Formeel gesproken was Magda geen weduwe, maar in zekere zin was ze dat wel en er werd ook van haar verwacht dat ze die rol op zich nam. Ze had wederom een gebroken hart, dat besepte ze, maar ze wist ook dat ze ergens, in een geheim vakje van haar geest, op zijn minst enigszins opgelucht was over het feit dat ze niet op zo jonge leeftijd de rol van vrouw en vermoedelijk ook moeder op zich had moeten nemen.

Ook ontdekte ze dat zwart haar goed stond.

Tijdens de begrafenis liet Jorge Estrada, een van Héctors Colombiaanse cocaïneleveranciers, zijn oog op haar vallen. Als respectabel man achtte hij het gepast enige tijd te laten verstrijken voor hij contact met haar zocht.

Jorge nam haar mee naar het Sofitel Santa Clara in Cartagena, een chic vijfsterrenhotel, en hoewel hij als zevenendertigjarige ouder was dan Emilio en Héctor, was hij

even aantrekkelijk, zij het eerder op mannelijke dan op jongensachtige wijze. Waar Héctor geld had, beschikte Jorge over oud geld, zoals men dat noemt, en hij nam haar mee naar zijn *finca* in het binnenland en zijn strandhuis in Costa Rica. Hij nam haar mee naar Parijs, Rome en Genève, stelde haar voor aan dirigenten, beeldend kunstenaars, belangrijke mensen.

Magda was niet op geld uit.

Dat Jorge zo rijk was beschouwde ze als een prettige bijkomstigheid. ‘Het is even gemakkelijk om verliefd te worden op een rijke man als op een armoedzaaier,’ had haar moeder gezegd, zoals vele generaties van moeders voor haar. Jorge schonk haar van alles, reisesjes, kleding, juwelen (heel veel juwelen), maar een trouwring schonk hij haar niet.

Ze vroeg er niet om, drong niet aan, zeurde niet, maakte er zelfs geen toespelingen op, maar na drie jaar met deze man drong de vraag naar het waarom zich eenvoudigweg op. Op welk punt schoot ze tekort? Wat deed ze fout? Was ze niet knap genoeg? Niet verfijsd genoeg? Niet goed genoeg in bed?

Ze stelde de vraag uiteindelijk wel. Op een nacht lag ze met hem in bed in een suite van een strandhotel in Panama en vroeg ze hem waar dit toe zou leiden. Ze wilde trouwen, ze wilde kinderen, en als hij dat niet wilde, dan moest ze verder met haar leven. Even goede vrienden, dit was prachtig geweest, maar in dat geval moest ze elders gaan zoeken.

Jorge glimlachte: ‘Waar elders, *cariño*?’

‘Dan ga ik terug naar Culiacán, om een aardige Mexicaanse man te zoeken.’

‘Bestaan die dan?’

‘Ik kan elke man krijgen die ik wil,’ antwoordde ze. ‘Het probleem is dat ik jou wil.’

Hij wilde haar ook, zei hij. Hij wilde haar een ring geven, een bruiloft, baby’s. Alleen... het ging de laatste tijd niet zo goed met de zaken... een paar zendingen onderschept... openstaande schulden... maar als deze kleine tegenslagen eenmaal waren gladgestreken... dan zou hij haar ten huwelijk vragen.

Er was één klein dingetje.

Hij had een beetje hulp nodig.

Er waren wat contanten, in Mexico-Stad. Hij was graag zelf gegaan, maar dat lag op dit moment... een beetje moeilijk. Maar als zij wilde gaan, misschien haar familie en wat vrienden bezoeken, vervolgens het geld oppikken en het meenemen op de terugweg...

Magda deed wat hij vroeg.

En ze wist wat ze deed. Ze besefte dat ze de lijn overschreed tussen ‘associatie’ en

‘participatie’, tussen omgang met een drugshandelaar en actieve betrokkenheid bij witwassen. Ze deed het toch. Ergens, diep in haar binnenste, beseftte ze wel dat hij haar gebruikte, maar ergens wilde ze hem ook geloven, en ergens...

... wilde ze graag meedoen.

Waarom ook niet?

Magda groeide op in de nabijheid van *la pista secreta*. Via Emilio leerde ze de drugshandel kennen, en ze raakte er nog meer in thuis, op een veel hoger niveau, door haar leven met Jorge. Ze beschikte over ervaring, over de hersens – waarom zou ze zich dan voor altijd en eeuwig moeten beperken tot de rol van blikvanger aan de arm van een of andere mannelijke narco?

Waarom zou ze geen narca kunnen worden?

Een *chingona*, een machtige vrouw op eigen kracht?

Andere vrouwen – slechts heel weinig, dat moest ze toegeven – hadden dat ook voor elkaar gekregen.

Waarom zij dan niet?

Toen Magda dus twee koffers ophaalde met vijf miljoen Amerikaanse dollars in contanten en zich op weg begaf naar het internationale vliegveld van Mexico-Stad, kon ze niet echt zeggen, niet op het moment zelf en ook later niet, of ze van plan was dat geld af te geven aan Jorge of om het van hem te stelen en haar eigen onderneming op te zetten. Ze had een ticket naar Cartagena en een ticket naar Culiacán, en ze wist niet welk van de twee ze zou gaan gebruiken. Naar Colombia gaan om te zien of Jorge eindelijk met haar zou gaan trouwen, of terugkeren naar Sinaloa om onder te duiken in de beschermende wieg van de bergen? Jorge zou het nooit wagen om daar zijn geld te gaan opeisen. (Ja, wat zou hij doen? Ze zou simpelweg zeggen dat de politie het geld in beslag had genomen, en wat zou hij daar dan tegen kunnen doen?)

Ze kreeg nooit de kans om de knoop door te hakken.

De federales arresteerden haar zodra ze de vertrekhal van het vliegveld betrad.

Dus kon ze Jorge nu naar waarheid vertellen dat de politie zijn geld in beslag had genomen. De politie maakte er een grote show van, voor het oog van de televisiecamera's, de inbeslagname van anderhalf miljoen Amerikaanse dollars en de arrestatie van 'een toonaangevende witwasser voor de Colombiaanse drugkartels'.

De media konden er geen genoeg van krijgen.

De kranten drukten de politiefoto's van Magda af over de volle breedte van de voorpagina's, de televisie toonde split-screenbeelden van haar arrestatie en van het moment dat ze met haar tiara op het podium stond. Nieuwslezers verklaarden hoofdschuddend dat dit een wijze les moest zijn voor andere jonge vrouwen om niet te bezwijken voor de verleidingen van de 'glitter en glamour' van de narcowereld.

Zelfs een paar Amerikaanse kranten pikten het nieuws op, met koppen als THE BEAUTY AND THE BUST. Of in de tabloidversie: THE BUST AND THE BUST.

Magda was minder geamuseerd, hoewel haar ondervragingen door de politie volstrekt belachelijk verliepen. De federales concentreerden zich niet zozeer op de vraag waarom ze vijf miljoen dollar in contanten door Aeropuerto Internacional Benito Juárez probeerde te sluizen, maar waarom ze dat had geprobeerd zonder hun eerst steekpenningen te hebben betaald.

Ze gaf ruitelijk toe dat ze een naïeve vergissing had gemaakt, dat ze beter had moeten weten, en dat ze, als ze het weer zou doen – dat wil zeggen, als ze haar de kans gaven om het over te doen – dit verzuim beslist zou goedmaken.

Dat leidde meteen naar de volgende vragenronde – had zij inderdaad nog meer geld?

Dat had ze niet.

Magda had een paar duizend dollar op een bankrekening staan, wat juwelen aan haar vingers en om haar nek, en nog wat meer juwelen in een bankkluis in Culiacán, maar dat was het dan ook wel. Maar hadden ze al niet genoeg aan haar verdiend door drieënhalf miljoen dollar van haar te stelen?

Het antwoord op die vraag luidde: nee.

Ze lieten haar proberen om Jorge te bellen, om te zien of er op die manier iets te regelen viel, maar hij nam zijn telefoon niet op en was kennelijk voor lange tijd op reis gegaan naar Zuidoost-Azië.

Dat was enorme pech, de federales hadden medelijden met haar.

Pech voor hen, nog veel meer pech voor haar, want ze werd uiteindelijk aangeklaagd en veroordeeld voor diverse misdrijven: witwassen, het adviseren en ondersteunen van een vooraanstaande drugshandelaar en handel in drugs.

De rechtbank veroordeelde haar tot vijftien jaar opsluiting in een zwaarbeveiligde gevangenis.

Als een voorbeeld voor andere jonge vrouwen.

Haar opname in CEFERESO II was een wrede beproeving.

Van de vijfhonderd gedetineerden in het gevangenisblok zijn er slechts drie vrouw, dus Magda was van begin af aan een nieuwigheid, ongeacht haar status als (gewezen) schoonheidskoningin. Ze werd uitgekleeft, talloze malen ‘inwendig gefouilleerd’ op contrabande, schoon geschrobd met een desinfecterend middel en vervolgens schoon gespoten. Ze werd vervolgens betast, bepoteld, bevoeld, beklopt en het hof gemaakt en kreeg eindeloos vaak te horen dat haar daarbinnen talloze groepsverkrachtingen te wachten stonden, zowel door cipiers als door gedetineerden. Op het moment dat ze haar overbrachten naar de COC, gehuld in een manmentrainingspak, stond ze bijna stijf van de angst.

De andere gedetineerden joelden allerlei ‘complimentjes’ en dreigementen terwijl de bewakers haar naar de COC begeleidden.

Op dat moment ziet Adán haar.

‘Wie is zij?’ vraagt Adán aan Francisco, de chef van Los Bateadores die optreedt als zijn persoonlijke lijfwacht.

‘Die *dedo* was Miss Culiacán,’ zegt Francisco, ‘een paar jaar geleden.’

Op dit moment ziet ze er beslist niet uit als een schoonheidskoningin. Niet opge maakt, met vies en sliertig haar, het lijf vermomd in een veel te groot trainingspak, schuifelt ze met enkelboeien door de gang.

Adán ziet echter haar ogen.

Blauw als een bergmeer in Sinaloa.

Hij ziet ook de klassieke welvingen van haar gelaat.

‘Hoe heet ze?’ vraagt Adán.

‘Magda nog iets,’ antwoordt Francisco. ‘Haar achternaam ben ik even vergeten.’

‘Zoek het uit,’ zegt Adán. ‘Zoek alles uit wat je over haar te weten kunt komen en breng me vanavond nog verslag uit. Zorg er in de tussentijd voor dat ze een deken krijgt. En zorg dat een arts haar onderzoekt. En niet een van die gevangenisstrafers – een echte arts.’

‘*Sí, patrón.*’

‘En niemand krenkt haar ook maar één haar,’ voegt Adán er nog aan toe.

Het nieuws doet meteen de ronde. Teleurstellend nieuws, want er zijn al messen getrokken om uit te vechten wie het recht zou krijgen haar als eerste te verkrachten: Elk onderdeel van jou dat haar beroerd heeft wordt afgehakt. Raak haar aan met een hand, en je bent die hand kwijt. Schend haar met je pik...

Ze is de vrouw van de patrón.

Dat weet inmiddels iedereen, behalve Magda zelf.

Wanneer de deken arriveert, gebracht door een bewaker die zich in haar nabijheid ongemakkelijk lijkt te voelen, beschouwt ze dat als iets vanzelfsprekends. Dat denkt ze ook wanneer een keurige vrouwelijke arts haar cel betreedt en vriendelijk verzoekt haar te mogen onderzoeken. De arts geeft haar een mild kalmeringsmiddel om gemakkelijker in slaap te kunnen vallen en laat beleefd weten dat ze nog terug zal komen ter controle.

Aanvankelijk is Magda beducht haar ogen te sluiten, uit angst voor de aangekondigde verkrachtingen, maar het kalmerende middel mist zijn uitwerking niet en bovendien heeft een bewaker zich voor de ingang van haar cel geposteerd, met

de rug naar haar toe, zonder haar ooit met zijn ogen te beroeren,

Ze begint te vermoeden dat ze een voorkeursbehandeling krijgt wanneer haar een dienblad wordt toegeschoven met een ontbijt dat eetbaar blijkt, maar dat schrijft ze aanvankelijk nog toe aan haar eigen status als schoonheidskoningin.

Twee dagen later komt een bewaker haar nieuwe kleding brengen van behoorlijk goede kwaliteit: twee jurken, wat bloezen en rokken, een paar broeken, een aardige sweater, stuk voor stuk met de merkjes van deftige winkels in Guadalajara. Op Magda's vraag wie haar deze kleding heeft gestuurd, antwoordt de cipier slechts met een schouderophalen. De kleren zijn in haar eigen maat en Magda vraagt zich af of haar familie deze kleding de gevangenis binnen heeft weten te smokkelen of dat Jorge het wellicht voor elkaar heeft gekregen.

Ze heeft niets van hem gehoord, ook niet van haar familie trouwens, maar de gevangenispsychiater had haar al laten weten dat ze tijdens haar verblijf in de COC geen contact met de buitenwereld mocht hebben, dus misschien liggen er wel briefjes of telefonische boodschappen op haar te wachten.

Door de nieuwe kleren voelt ze zich enigszins beter, maar ze kan de zware depressie niet van zich afschudden: ze kan zich niet voorstellen een paar maanden in deze gevangenis door te brengen, laat staan vijftien jaar. Dat vertelt ze tijdens haar eerste vervolgesprek met de gevangenispsychiater, die erop aandringt dat de deur open blijft staan en zich verschanst heeft achter zijn bureau alsof het een verdedigingslinie is.

Hij vertelt haar dat dit soort gevoelens heel gebruikelijk is en dat ze zich wel zal aanpassen, vooral wanneer ze eenmaal uit de COC zal zijn overgeplaatst naar de normale gevangenisbevolking. Maar Magda kan zich niet voorstellen dat het daar ooit van zal komen in een gebouw met duizenden mannen. Ze vraagt zich af of ze met de andere twee vrouwen samen in een cel zal belanden en ze weet niet of ze dat een goede of een slechte zaak zou vinden.

De volgende dag arriveert de cosmetica. Dure make-up, precies de merken die ze normaal gebruikt, plus een klein handspiegeltje. Op de bodem van de doos vindt ze een briefje 'Met de complimenten van een streekgenoot uit Sinaloa.'

Jorge is het dus niet.

Maar wie dan wel?

Dom is Magda beslist niet.

Ze kent de narcowereld en de voornaamste hoofdrolspelers. Er bevinden zich tientallen mannen uit Sinaloa in Puente Grande, maar slechts een handjevol daarvan beschikt over voldoende middelen om haar al die privileges te bezorgen die ze tot nu toe genoten heeft. Zoals de meeste mensen uit Sinaloa die in deze wereld actief zijn,

is ze op de hoogte van het feit dat de voormalige Señor de los Cielos, Adán Barrera, in deze gevangenis opgesloten zit.

Zou hij het zijn?

Bekijk jezelf even van een afstandje, denkt ze, terwijl ze in de spiegel kijkt tijdens het aanbrengen van haar make-up, zo iets simpels dat nu een groot genoeg is geworden. Hij is *Adán Barrera* – hij zou de mooiste vrouwen uit de hele wereld kunnen laten komen als hij daar zin in had.

Wat wil hij dan van mij?

Magda velt een eerlijk oordeel over zichzelf – knap is ze nog steeds, maar ze is ook veel dichterbij de dertig dan bij de twintig. Vrouwen van haar leeftijd gelden in Sinaloa als oude vrijsters.

Drie middagen later arriveert er echter een fles goede merlot, met een glas, een kurkentrekker en weer een briefje: ‘Samen met een paar vrienden hou ik vanavond een filmavondje en ik vroeg me af of je vanavond mijn gast zou willen zijn. Adán Barrera.’

Magda moet lachen.

In de ruigste gevangenis van de hele westerse wereld maakt deze man haar het hof alsof ze nog op de middelbare school zitten.

Hij wil een afspraakje met haar maken.

Een afspraakje voor een ‘filmavondje’.

Ze begint nog harder te lachen zodra ze doorkrijgt waar ze verder nog aan loopt te denken – o mijn god, wat moet ik aantrekken...

De cipiers zijn blijven staan en wachten kennelijk op antwoord.

Magda aarzelt – is dit een opzette voor een groepsverkrachting?

Als dat zo is, dan is dat maar zo, besluit ze. Ze moet het risico nemen, want ze weet dat ze een verblijf van vijftien jaar op deze plek als een ‘gewone’ gedetineerde nooit kan overleven.

‘Laat hem maar weten dat ik graag op de uitnodiging inga,’ zegt Magda.

Het eerste wat Magda opvalt aan Adán Barrera is dat hij zo verlegen is.

Niet een eigenschap die je doorgaans tegenkomt bij een *buchone*.

Alles aan hem is ingetogen, van zijn stemgeluid tot zijn kleding, vanavond een zwart pak van Hugo Boss met een wit overhemd.

Adán is iets kleiner dan zij; aan de slapen lichten er in zijn zwarte haar een paar zilvergrijze plekjes op. Hij produceert een verlegen glimlachje en staart naar de grond terwijl hij haar de hand schudt en zegt: ‘Ik ben zo blij dat je bent gekomen. Mijn naam is Adán Barrera.’

‘Natuurlijk,’ zegt ze. ‘Iedereen weet wie je bent. Ik heet Magda Beltrán.’

Adán ziet het glas en de wijnfles in haar linkerhand. ‘Vond je de wijn niet lekker? Dat spijt me.’

‘Nee,’ zegt Magda. ‘Ik wilde niet in mijn eentje drinken. Mij leek het fijner om dat samen te doen.’

Ze draagt een van de blauwe jurken die hij heeft gestuurd. Aanvankelijk had ze voor de pantalon en de sweater gekozen, dat leek haar passender voor een ‘filmavondje’, maar vervolgens had ze bedacht dat hij die jurken niet toevallig had gestuurd en ze wilde hem in geen geval teleurstellen.

Adán begeleidt haar naar de voorste van de vijf rijen klapstoelen die staan opgesteld voor een breedbeeldtelevisie. Die hele rij blijft verder onbezet, zo valt haar op, terwijl op de andere rijen gedetineerden hebben plaatsgenomen die hun uiterste best doen om naar haar te kijken zonder haar aan te staren. Andere gedetineerden staan bij de ingang van de eetkamer, ongetwijfeld als wachtpost.

Adán schuift een stoel voor haar naar voren en gaat naast haar zitten. ‘Ik hoop dat je houdt van *Miss Congeniality*. ‘Sandra Bullock. Ik ben dol op haar,’ zegt Magda. ‘Het gaat toch over een schoonheidswedstrijd?’

‘Dat leek me wel zo...’

‘Het is heel attent van je.’

‘Mag ik je iets aanbieden? Popcorn?’

‘Popcorn en rode wijn?’ vraagt Magda. ‘Ach, waarom ook niet?’

Adán geeft een van de gedetineerden een knikje, en die rept zich naar de popcornmachine en komt terug met twee kommen. Een andere gedetineerde reikt Adán een kurkentrekker aan, weer een andere een glas.

Hij opent de fles en schenkt de wijn uit. ‘Ik weet niets van wijn. Dit zou een goeie moeten zijn.’

Ze laat de wijn even door het glas walsen en ruikt eraan: ‘Het is een goeie.’

‘Dat doet me deugd.’

‘Heb ik de kleding aan jou te danken?’ vraagt ze. ‘De make-up?’

Adán knikt heel lichtjes ter bevestiging.

‘En mijn veiligheid?’ vraagt ze.

Hij knikt opnieuw. ‘Niemand zal je hier aanraken, tenzij je dat wilt.’

En geldt dat ook voor jou zelf? zo vraagt ze zich af.

‘Ik ben je natuurlijk bijzonder erkentelijk voor je bescherming,’ zegt Magda. ‘Maar mag ik je vragen waarom je zo genereus bent?’

‘Mensen uit Sinaloa moeten goed voor elkaar zorgen,’ antwoordt Adán. Hij geeft een van de gedetineerden weer een knikje en de film begint.

Die avond gaat ze niet met hem naar bed.

De tweede ook niet en de derde evenmin.

Maar Magda beseft dat het onvermijdelijk is. Ze heeft zijn bescherming nodig en die wil ze ook niet meer missen, en datzelfde geldt voor alles wat hij haar kan geven. Dat ligt hier niet anders dan in de rest van de wereld: het enige verschil is dat hij haar enige keuzemogelijkheid is.

Magda verlangt naar genegenheid en gezelschap – en ook naar seks, geef dat maar toe, zo houdt ze zichzelf voor – en hij is de enige man die ze kan kiezen. Ze weet dat hij nooit zal aanvaarden dat iemand anders haar krijgt. Dat zou niet alleen een afwijzing en een teleurstelling zijn, maar ook een vernedering.

Magda heeft genoeg van deze wereld gezien om te weten dat een man in Adán's positie zich geen enkele vernedering kan permitteren. Dat zou hem letterlijk fataal kunnen worden – wie vernederd wordt, toont zwakte. Wie zwakte toont, is een prooi.

Dus als ze een man wil, dan moet dat Adán worden.

En waarom ook niet?

Natuurlijk, Adán is een stuk ouder, hij is niet zo knap als Emilio en niet zo aantrekkelijk als Jorge, maar hij heeft iets charmants en is beslist niet zo weerzinwekkend als een aantal van die oudere drugsbazen die ze heeft leren kennen. Hij is aardig, hij is vriendelijk, hij houdt rekening met haar. Hij kleedt zich goed, hij is slim, interessant en welbespraakt.

En hij is rijk.

Adán kan haar in deze gevangenis een oneindig veel beter leven bezorgen dan ze anders te verduren zou krijgen. Hij kan haar bescherming bieden en privileges, plus die 'kleine dingetjes' die het leven in dit hellegat nét draaglijk maken.

Zonder hem raakt ze dat allemaal kwijt, net als – en dat is nog veel belangrijker – haar beschermde positie. Als hij die bescherming intrekt, dan zal ze al snel seksueel gemolesteerd worden, dat weet ze, en dan gaat ze eerst van hand tot hand, als een leuk presentje, onder de cipiers en vervolgens nog een keer onder de gedetineerden.

Dat ziet ze namelijk gebeuren met de andere twee vrouwen.

Die hebben seks om aan drank, eten en drugs te komen. Vooral drugs. Een van die vrouwen ziet er vrijwel de hele tijd verstijfd uit, de andere – inmiddels duidelijk psychotisch – zit naakt in haar cel en toont haar geslachtsdelen aan elke voorbijganger.

Magda weet dus dat het slechts een kwestie van tijd is voor ze zich aan Adán zal geven. Ze probeert zichzelf wijs te maken dat het geen verkrachting is, maar ze is slim genoeg om te beseffen dat het een pure machtsrelatie is waarin zij de onderliggende partij mag spelen.

Adán heeft de macht en dus kan hij haar nemen.

Dat weten ze allebei, maar ze zeggen het geen van beiden en Adán zet haar niet onder druk. Maar ze beseft ook dat ze het niet zó lang kan uitstellen dat het een grap wordt en dat door de hele gevangenis grinnikend wordt gefluisterd dat ze de dolverliefde patrón genadeloos voor gek zet.

Zou een van die grapjes Adán ter ore komen, dan kan, zo beseft ze, haar keel zomaar worden doorgesneden, waarna haar lijk letterlijk voor de honden wordt geworpen.

Dat moet hij dan wel doen om zijn eer te herstellen.

Magda kent de verhalen over de vrouw die Adáns oom afwees en eindigde met afgehakt hoofd, terwijl haar kinderen van een brug af werden gesmeten. Deze Adán, zo prent ze zichzelf nog maar eens in – deze beleefde verlegen man – heeft twee kleine kindertjes van een brug laten smijten.

Althans, dat verhaal doet de ronde.

Wanneer hij haar dus, na vier ‘afspraakjes’, vraagt om te komen dineren in zijn cel, dan weten ze allebei dat de avond gaat eindigen in zijn bed.

Adán kijkt Magda aan, die aan de overzijde van de tafel zit.

‘Smaakt het eten?’ vraagt hij.

‘Jazeker, het is lekker.’

Dat moet ook wel, denkt Adán. De zwaardvis is speciaal ingevlogen uit Acapulco, verpakt in ijs. De wijn zou haar goedkeuring moeten kunnen wegdragen. Inmiddels is hij natuurlijk volledig op de hoogte van Magda’s achtergrond, hij weet van haar jeugdliefde met de jonge cocaïnehandelaar, van de veel langere relatie met Jorge Estrada.

Die Colombiaan had de dwaasheid begaan om Nacho niet te betalen voor het aanvoeren van zijn product via het vliegveld. Hij had slechts een afspraak hoeven te maken, een bescheiden tol hoeven te betalen, en Nacho zou hem met alle liefde gebruik hebben laten maken van het grondgebied dat onder zijn controle staat.

Maar Estrada was te arrogant of te gierig om dat te doen en door dat opzettelijke gebrek aan respect was deze vrouw in de gevangenis beland. Erger nog, Estrada wist wel degelijk dat er een probleem was, daarom had hij haar gestuurd in plaats van zelf te gaan. Nu was het te laat – haar geval was, net als het zijne, te prominent geworden voor een snelle en kalme afhandeling.

Magda staart hem aan.

‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Ik werd even afgeleid door een zakelijk probleempje.’

‘Verveel ik je nu al?’ vraagt ze, met het professionele, perfect ingestudeerde en

altijd effectieve pruillipje van de doorgewinterde deelneemster aan missverkiezingen.

‘Helemaal niet.’

‘Als er iets is waar je graag over zou willen praten...’ ze reikt over de tafel heen en raakt zijn hand aan.

Het is een intiem gebaar. ‘Adán, ik kan niet langer wachten.’

Ze staat op en loopt naar het afgeschermdede gedeelte van zijn cel dat dienstdoet als slaapkamer. Ze keert haar rug naar hem toe en begint haar jurk los te ritsen, dan stopt ze, kijkt over haar schouder op een manier die haar nek lang en elegant maakt en zegt: ‘Een beetje hulp, alsjeblieft?’ want ze heeft door dat hij haar zelf wil uitpakken, als een cadeautje.

Adán komt achter haar staan en trekt de rits naar beneden, over haar schouderbladen en haar smalle taille, dan buigt hij naar haar toe om haar nek te kussen.

‘Als je dat doet,’ zegt ze, ‘kan ik je niet meer tegenhouden.’

Hij blijft haar nek kussen, schuift de jurk naar beneden tot onder haar schouders, en neemt haar borsten in de kom van zijn handen. Dan laat hij de jurk over haar heupen glijden, vervolgens langs haar benen, tot de stof als een plasje water rond haar voeten ligt.

Ze stapt uit de jurk en keert zich naar hem toe.

‘Nu is het mijn beurt,’ zegt ze, terwijl ze zijn gulp open ritst. ‘Wat vind je lekker?’

‘Alles.’

‘Dat is prima,’ zegt Magda, ‘ik ook.’

Haar liefde met Emilio was pure hartstocht geweest.

Simpel en eenvoudig.

Met Jorge was ze tot een grotere verfijning gekomen: hij had haar dingen geleerd in bed die hij lekker vond, dingen die elke man lekker vindt.

Nu past ze al die in bed verworven kennis toe op Adán, want dit mag in geen geval – in géén geval – een onenightstand worden, hij mag zich na afloop niet inbeelden dat hij nu alles gekregen heeft waar hij naar verlangde, zodat hij haar weer terug kan gooien in de vijver. Hij moet inzien dat zij de hele wereld van de seks in haar vingers heeft, in haar mond, in haar *chocha*, en dat zij hem dingen kan geven waar geen enkele andere vrouw toe in staat is.

Maar het wordt ook duidelijk dat hij zelf wel beschikt over enige ervaring, want hij blijkt heel goed de weg te weten in een vrouwenlijf, en zelfzuchtig is hij allerminst. Magda is verrast wanneer ze voelt dat ze gaat klaarkomen, en ze is nog meer verrast wanneer ze daadwerkelijk wordt meegesleurd door die waterval, en het toppunt van verrassing is dat hij nog steeds hard blijkt te zijn.

Wanneer ze hem vorsend aankijkt, zegt hij: ‘Dames gaan voor, heb ik altijd geleerd.’

Er is in iets zijn ogen, een nauwelijks merkbare flonkering van superioriteit, die haar ertoe verleidt om tegen hem op te gaan bieden, en dus doet ze iets wat ze eigenlijk had willen bewaren tot de volgende keer, ze ziet hoe zijn pupillen zich verwijderen, merkt hoe hij heftig begint te ademen, dan hoort ze hem kreunen (nu ben je niet afgeleid door zakelijke beslommingen, toch?), ze houdt hem even in die toestand en dan rekt ze haar nek uit, zodat haar mond voor zijn oor komt, en dan vraagt ze: ‘Zeg mijn naam.’

Dat doet hij niet en dan onderbreekt ze waarmee ze bezig is en voelt hoe hij gaat trillen.

‘Zeg mijn naam.’

‘Magda.’

Ze begint weer te bewegen. ‘Zeg het nog een keer.’

‘Magda.’

‘Schreeuw het uit.’

‘*Magda!*’

Ze voelt hem in haar komen.

Dat geeft haar een gevoel van veiligheid.

Ze beginnen een leven van, gezien hun omstandigheden, een bizar soort huiselijkheid.

Op papier wordt Magda overgeplaatst van de COC naar de eenheid met de andere twee vrouwen, maar ze betreft een cel naast die van Adán. De meeste nachten slaapt ze bij hem.

Hij staat vroeg op om aan het werk te gaan en voegt zich dan weer bij haar voor het ontbijt. Daarna gaat zij terug naar haar cel om te lezen of haar conditie op peil te houden, waarna ze samen lunchen. Vervolgens gaat hij weer aan het werk en zij gaat weer lezen of televisiekijken tot ze samen dineren.

Sommige middagen neemt hij een uur of twee vrij en dan gaan ze naar de binnenplaats om mee te doen aan de volleybalpartijtjes van de andere gedetineerden, of wat basketbal te spelen, of anders gewoon wat van de zon te genieten. ’s Avonds zijn er televisieavonden of filmavonden, hoewel het steeds vaker voorkomt dat hij vroeg naar bed wil om met haar te vrijen.

Hij is dolverliefd op haar.

Lucía was knap, petite en slank. Het lijf van Magda is weelderig – volle heupen, zware borsten – een fruitboomgaard op een vochtige, warme ochtend.

Bovendien is ze heel slim.

Stapsgewijs openbaart ze haar inzicht in de bedrijfstak. Ze onthult beetje bij beetje haar kennis van de cocaïnehandel, ze laat de namen vallen van de mensen die ze heeft ontmoet, vrienden, kennissen, zakenrelaties. Quasi terloops noemt ze de plekken waar ze geweest is – Zuid-Amerika, Europa, Azië, de Verenigde Staten – om te laten zien dat ze, hoe trots ze ook is op haar afkomst uit Sinaloa, meer is dan een eenvoudige *chuntara*, een dorpsvrouw uit de bergen.

Ze laat blijken dat ze echt een aanwinst voor hem zou kunnen zijn – en niet alleen in bed.

Daar twijfelt Adán eigenlijk helemaal niet aan.

Het is namelijk geen kwestie van twijfel, maar van vertrouwen.

Magda ziet het lemmet.

Een glinstering in de zonneschijn.

‘Adán!’ schreeuwt ze.

Hij keert zich om terwijl de kleine, tengere man – een dertiger vermoedelijk – op hem afstapt, met het mes in horizontale positie, op professionele wijze verstopt achter zijn rug.

De man deelt een messteek uit, Adán draait zich om, en het wapen maakt een snee in de achterzijde van zijn taille. De aanvaller trekt het mes terug om een tweede steek uit te kunnen delen, maar twee leden van Los Bateadores zitten al boven op hem, ze dwingen zijn armen achter zijn rug en slepen hem al van het volleybalterreintje af.

‘Levend!’ brult Adán. ‘Ik wil hem levend.’

Hij tast in het rond en voelt het hete, plakkerige bloed door zijn vingers druipen. Francisco grijpt hem vast, daarna Magda, en dan wordt alles zwart voor zijn ogen.

De pleger van de moordaanslag weet niet wie hem heeft ingehuurd.

Adán gelooft hem en had trouwens ook niet verwacht dat hij dat wel zou weten. Juan Jesús Cabray is een goede mesvechter, hij dient een paar veroordelingen tot zestig jaar uit vanwege het doodsteken van twee rivalen in een bar in Nogales. Hij heeft destijds een paar klusjes opgeknapt voor het oude Sonorakartel, maar dat is op dit moment verder niet van belang. Hij staat vastgebonden tegen een pilaar in een magazijn in de kelder, terwijl Diego loom een honkbalknuppel over zijn schouder laat hangen en zich opmaakt om een klap uit te delen.

‘Wie heeft je ingehuurd, *cabrón?*’

Het hoofd van Cabray hangt naar voren als een gebroken poppenkopje, maar hij weet er een nee-schuddende beweging uit te persen en mompelt: 'Ik weet het niet.'

Adán zit ongemakkelijk op een krukje. De zeven hechtingen jeuken meer dan dat ze pijn doen, maar hij begint wel echt last te krijgen van zijn zij. Degene die Cabray heeft ingehuurd heeft er diverse lagen van tussenpersonen tussen gezet om hem te benaderen. En ze hebben een man gekozen die niets te verliezen had. Maar wat had hij erbij te winnen? Dat zijn verarmde gezin een handjevol contanten zou ontvangen – geld dat hij niet langer kon inbrengen. En dus zou hij zijn mond stijf dichthouden, hij zou gebruikmaken van de enige gave die God de Mexicaanse *campesino* heeft geschonken – het vermogen om te lijden. Diego zou deze man dood kunnen slaan en dan nog zou het niets uitmaken.

'Stop.' Adán schuift zijn driepotige krukje dichterbij en zegt op zachte toon: 'Juan Cabray, je weet dat je gaat sterven. En je zult sterven als een gelukkig man, denkend aan het geld dat je vrouw en je gezin zullen ontvangen. Dat is heel mooi, je bent een moedig man. Maar weet je, Juan... kijk me aan...'

Cabray tilt zijn hoofd op.

'... je weet dat ik je gezin kan bereiken, waar ze zich ook bevinden,' zegt Adán. 'Luister naar me, Juan Jesús Cabray, ik zal een huis kopen voor je vrouw, ik zal haar een baantje bezorgen waar ze niet hard voor hoeft te werken, ik zal je zoon naar school sturen. Leeft je moeder nog?'

'Ik zal ervoor zorgen dat ze het 's winters lekker warm heeft,' zegt Adán, 'en dat je een begrafenis krijgt waar ze trots op zal zijn. Dus, de enige vraag is, neem ik jouw familie onder mijn hoede, of dood ik ze allemaal? Jij beslist.'

'Ik weet niet wie me heeft ingehuurd, patrón.'

'Maar iemand heeft je benaderd,' zegt Adán.

'Ja.'

'Wie?'

'Een van de bewakers,' zegt Cabray. 'Navarro.'

Twee leden van Los Bateadores spurten er vandoor.

'Wat heeft hij je geboden?' vraagt Adán aan Cabray.

'Dertigduizend.'

Adán buigt zich voorover en fluistert Cabray iets in het oor: 'Juan Jesús, vertrouw je me?'

'Sí, patron.'

'Bespaar ons wat tijd,' zegt Adán. "Vertel me waar we je familie kunnen vinden.'

Cabray fluistert dat ze zich bevinden in het dorpje Los Elijos, in Durango.

Zijn echtgenote heet Maria, zijn moeder Guadalupe.

‘Vader?’ vraagt Adán.

‘Muerto.’

‘Hij wacht op je in de hemel,’ zegt Adán. Hij krimpt ineen van de pijn wanneer hij opstaat en tegen Diego zegt: ‘Doe het snel.’

Terwijl Adán het magazijn uit loopt, hoort hij Cabray een gebed prevelen. Vanuit de gang hoort hij de *tiro de gracia*, het genadeschot.

‘Wie?’ vraagt Adán aan Diego.

Ze zitten weer in zijn cel. Adán nipt aan een glaasje scotch, om de pijn in zijn zij enigszins te verlichten.

Diego kijkt naar Magda die op de rand van het bed zit.

‘We kunnen praten in haar bijzijn,’ zegt Adán. ‘Zij heeft immers mijn leven gered, niet jouw mannen.’

Diego bloost, maar moet erkennen dat hij de waarheid spreekt. De mannen die verantwoordelijk waren voor het beveiligen van Adán zijn overgebracht naar Blok 4, de meest beroerde afdeling in de hele gevangenis, waar de kinderverkrachters zitten, de moordenaars en de gekken. Voor hen geen filmavondjes meer, geen vrouwen, geen feestjes. Zij moeten voortaan vechten en moorden voor elk kruimeltje eten.

De komende dagen zullen hun vervangers arriveren.

Dat zijn vrijwilligers, mannen die zich uit vrije wil laten veroordelen en naar de gevangenis laten sturen, omdat ze weten dat ze over een paar jaar, als ze weer vrijkomen, kansen geboden zullen krijgen om in drugs te handelen en fortuinen te verdienen waar ze anders nooit van hadden kunnen dromen.

Bewaker Navarro nam de benen zodra het bericht de ronde deed dat de aanslag mislukt was. Hij wordt nu opgespoord. De directeur stamelde met rood aangelopen gezicht de ene verontschuldiging na de andere, hij beloofde een diepgravend onderzoek en verregaande veiligheidsmaatregelen. Adán keek hem alleen maar aan. Hij zou zijn eigen onderzoek wel uitvoeren en zelf voor een betere persoonsbescherming zorgen. Zelfs op dit moment staan er vijf Bateadores voor de deur.

‘Veronderstel dat het Fuentes was,’ zegt Diego. Hij noemt de leider van het Juárezkartel. De Juárez-plaza was altijd verbonden met Sinaloa: Fuentes zou dus bang kunnen zijn dat Adán verloren terrein wil terugveroveren. Maar hij had Esparza, een aangetrouwd familielid van Fuentes, juist gevraagd hem ervan te verzekeren dat Adán Barrera alleen van de opbrengst van zijn eigen territorium wil leven.

De moordaanslag had ook uit Tijuana kunnen komen, denkt Adán. Teo Solorzano leidde in mijn afwezigheid een opstand tegen mijn zus, en hij zou kunnen opzien tegen de gevolgen van mijn terugkeer. Dit zou een preventieve aanslag geweest kunnen zijn.

‘En Contreras?’ vraagt Magda.

‘Die heeft geen reden mij te vermoorden,’ antwoordt Adán. ‘Contreras heeft er baat bij dat Garza in de gevangenis zit. Hij is nu medeleider van het Golfkartel en verdient nu meer geld: daar zou hij me dankbaar voor moeten zijn.’

Bovendien heb ik Diego naar Contreras gestuurd om hem ervan te verzekeren dat ik niet uit ben op de Golf of enige ambitie koester mijn oude troon te heroveren.

Maar Contreras heeft zo zijn eigen ambities, bedenkt Adán.

Elk van de drie zou het kunnen zijn, maar wie van de drie het echt was, zullen we nooit te weten komen, concludeert Adán, tot we Navarro te pakken krijgen, en misschien zelfs dan niet. Als deze aanslag het werk is van een van de genoemde mannen, dan is de bewaker op dit moment waarschijnlijk al dood. Iemand die hij vertrouwde, bood hem hulp aan om te vluchten en heeft hem toen ergens mee naartoe genomen om hem te vermoorden.

Hij kijkt Diego aan en glimlacht. ‘We zien wel wie zich het eerst meldt.’

Diego glimlacht terug. Elk van deze drie organisaties zal een boodschapper sturen om hun betrokkenheid te ontkennen. Degene die het eerst opduikt is waarschijnlijk het meest nerveus, en om goede redenen. Als het gelukt was om Adán te vermoorden, dan waren ze nu al aan het onderhandelen met Diego Tapia en Esparza.

Maar nu het mislukt is, staan ze op voet van oorlog.

Geen prettige situatie.

‘Dat dorp van Cabray,’ zegt Diego, ‘dat laat ik door bulldozers met de grond gelijkmaken.’

‘Nee,’ bijt Adán hem toe. ‘Ik heb de man mijn woord gegeven.’

‘Zoek die familie op,’ zegt Adán tegen hem, ‘en geef ze precies wat ik heb beloofd. En bouw een school in dat dorp, of een ziekenhuisje, of een put – wat ze ook maar nodig hebben – maar zorg dat ze weten aan wie ze het te danken hebben.’

Na Diego’s vertrek zegt Magda, terwijl ze door de Mexicaanse editie van *Vogue* zit te bladeren: ‘Misschien zoek je te ver weg.’

‘Wat bedoel je?’

‘De mensen die geprobeerd hebben je te vermoorden,’ zegt Magda. ‘Misschien moet je dichterbij kijken. Wie zorgde voor je beveiliging? Wie heeft daarbij gefaald?’

Die suggestie maakt hem boos. ‘Diego is bloed. Eerder een broer dan een neef.’

‘Diego en Nacho hebben nu hun eigen organisaties, ze zijn eraan gewend eigen baas te zijn. Is Nacho je zelfs maar komen opzoeken?’

‘Dat is te riskant.’

‘Diego is wel gekomen.’

‘Zo is Diego,’ zegt Adán. ‘Het maakt hem geen fuck uit.’

‘Of juist wel.’

Diego is het niet, denkt Adán. Misschien de anderen, hoewel ik dat betwijfel. Nacho was een naaste vriend en een adviseur van mijn oom en hij was ook een goede adviseur van mij. Hij is getrouwd met de zus van de zwager van mijn zus. Hij is familie.

Hoewel misschien toch...

Maar Diego?

Nooit.

‘Ik durf er mijn leven onder te verwedden dat Diego het niet is,’ zegt Adán afwerend.

Magda haalt haar schouders op: ‘Dat doe je inderdaad.’

Hij gaat naast haar op het bed zitten.

‘Als ze het één keer hebben geprobeerd,’ zegt ze, ‘dan zullen ze het een tweede keer proberen.’

‘Dat weet ik,’ antwoordt hij. En op een dag lukt het ze ook, denkt hij. Zolang ik in de gevangenis zit, ben ik een gemakkelijk doelwit. En wie het ook is, als ze me echt dood willen hebben, dan ben ik er inderdaad geweest. Maar het heeft geen zin daar lang bij stil te blijven staan. ‘Jij hebt vandaag mijn leven gered.’

Ze slaat een pagina om en zegt: ‘Dat stelde niet veel voor.’

Adán schiet in de lach: ‘Wat wil je als tegenprestatie?’

Magda kijkt eindelijk op uit het blad: ‘Jij hebt mijn leven al heel vaak gered.’

‘Het is bijna Kerstmis,’ zegt Adán.

Ze zucht: ‘Op deze plek.’

‘We zullen er het beste van maken,’ zegt hij.

Als we Kerstmis halen.

MATAMOROS
TAMAULIPAS, MEXICO
NOVEMBER 2004

Heriberto Ochoa ziet vanaf de derde rij in de kerk hoe Salvador Herrera de baby boven de doopvont houdt, terwijl de priester de voorgeschreven woorden uitspreekt. Zowel kind als peetoom gaan, zoals de traditie het voorschrijft, in het wit gekleed. De gedrongen gestalte van Herrera doet Ochoa denken aan een oude koelkast.

De kerk zit stampvol, zoals het ook hoort bij de *bautizo* van de dochter van een machtige narco. Osiel Contreras staat naast de doopvont te stralen van vaderlijke trots.

Ochoa moet denken aan de eerste keer dat hij Osiel Contreras ontmoette, inmiddels meer dan een jaar geleden. Ochoa was toen nog een militair, een luitenant van de Speciale Parachutisten Eenheden, een elitecorps van het Mexicaanse leger, terwijl Contreras net was opgeklommen tot het leiderschap van het Golfkartel, na de arrestatie en de uitlevering van Garza.

Ze ontmoetten elkaar tijdens een barbecue op een hacienda ten zuiden van de stad. Contreras liet merken dat hij behoefte had aan goede beveiligers.

‘Wat voor soort mannen heb je nodig?’ vroeg Ochoa. Hij nam een teugje van zijn bier. Het smaakte koel en verfrissend.

‘De beste,’ antwoordde Contreras. ‘Alleen de allerbeste.’

Hij was niet aan het opscheppen, hij sprak gewoon de zuivere waarheid. Als je behoefte hebt aan bendeleden, drugsverslaafden, schurken en *malandros* – volstrekt nutteloze nietsnutten – dan kun je die op elke straathoek aanwerven. Als je gespecialiseerde beveiligers van topniveau nodig hebt, dan moet je op een elite-eenheid afstappen. Ochoa behoorde tot zo’n elite-eenheid: hij had een antiterrorismeopleiding doorlopen bij speciale eenheden in de Verenigde Staten en in Israël.

Het beste van het beste.

‘Wat verdien je per jaar?’ vroeg Contreras. Toen Ochoa hem dat vertelde, zei hij hoofdschuddend: ‘Mijn kippen hebben het beter.’

‘En voldoen ze als beveiligers?’

Contreras schoot in de lach.

Ochoa deserteerde uit het leger en trad in dienst van het Golfkartel. Zijn eerste taak was het rekruteren van mannen zoals hijzelf.

Desertie kwam toch al vaak voor in het Mexicaanse leger. Bewapend met *cañonazos de dólares* – kanonskogels van geld – kostte het Ochoa weinig moeite om dertig van zijn voormalige kameraden ertoe te verleiden hun lange werkuren, gammele barakken en beroerde soldij te verruilen voor iets anders. Binnen enkele weken had hij vier luitenants weten te strikken, vijf sergeants, vijf korporaals en twintig soldaten. Ze namen ook waardevol materieel mee: AR-15 geweren, granaatwerpers, en professionele bewakingsapparatuur.

Contreras bood uitstekende arbeidsvoorwaarden.

Naast het salaris kreeg elke nieuwe rekrut een bonus van drieduizend Amerikaanse dollars, om op de bank te zetten, te investeren in *el norte* of er drugs van te kopen.

Ochoa kocht er achttien kilo cocaïne voor.

Nu was hij goed op weg om een rijk man te worden.

Het werk was op zichzelf vrij eenvoudig: Contreras bewaken en betaling van de

viso afdwingen. De meesten betaalden heel bereidwillig, de tegenstribbelaars werden meegenomen naar Hotel Nieto in Matamoros om ze daar alsnog te overtuigen, vaak door ze de loop van een pistool in hun keel te steken.

Hij was pas een paar maanden aan de slag toen Contreras hem bevel gaf een concurrerende drugshandelaar te elimineren. Ochoa nam twintig man mee en belegerde het hoofdkwartier van de concurrent. De bezetting van het versterkte huis, een man of twaalf vermoedelijk, beantwoordde het vuur en wist de mannen van Ochoa af te weren, tot hij zelf razendsnel naar de achterkant van het huis rende, waar hij de tank met propaan aantrof die hij liet ontploffen, zodat iedereen in het huis levend verbrandde.

Opdracht uitgevoerd.

De bonus van een dankbare Contreras zette hij opnieuw om in cocaïne. Het verhaal bezorgde hem ook een zekere vermaardheid, die hem goed van pas kwam.

Inmiddels zijn ze veel meer geworden dan simpelweg lijfwachten. Het oorspronkelijke dertigtal is nu uitgegroeid tot meer dan vierhonderd man en Ochoa begint zich enige zorgen te maken over mogelijk kwaliteitsverlies. Om dat tegen te gaan, heeft hij drie oefenterreinen ingericht, op afgelegen haciënda's die in het bezit zijn van het kartel, en daar kunnen de nieuwe rekruten hun vaardigheden aanscherpen op het gebied van tactiek, wapenbeheersing en het vergaren van informatie. Ook worden ze daar geïndoctrineerd met de groepscultuur.

De groepscultuur van een elite-eenheid.

Tijdens gevechtmissies zijn hun gezichten zwart gemaakt en dragen ze zwarte kleding en zwarte kappen. Het militaire protocol wordt strikt gehandhaafd, met rangen, groetplicht en commandolijn. Dat geldt evenzeer voor loyaliteit en camaraderie – de ethiek van 'geen man wordt achtergelaten'. Een kameraad wordt – dood of levend – afgevoerd van het slagveld. Gewonden krijgen de best denkbare behandeling van de beste artsen. De familie van een gesneuvelde wordt goed verzorgd en zijn dood wordt gewroken.

Zonder uitzondering.

Met de uitbreiding van de troepenmacht neemt ook het aantal taken toe. De eerste opdracht is en blijft natuurlijk altijd het beveiligen en beschermen van Osiel Contreras en zijn narco-territorium. De strijdmacht van Ochoa heeft echter ook lucratieve nevenmarkten weten aan te boren. Met goedkeuring van de baas – en waarom ook niet, want hij ontvangt dikke pakken bankbiljetten – hebben zijn mannen zich ook toegelegd op ontvoering en afpersing.

Winkeliers, caféhouders en nachtclubbeigenaren in Matamoros en andere plaatsen betalen Ochoa en zijn mannen nu 'beschermingsgeld': anders zouden hun bedrijfsjes

weleens overvallen kunnen worden, of tot de grond toe kunnen afbranden, of hun klanten zouden in elkaar geslagen kunnen worden. Gokholen, bordelen, *tienditas* – de kleine winkeltjes waar junks kleine hoeveelheden drugs kunnen kopen – allemaal betalen ze mee.

Ze zijn veel te bang om te weigeren.

Ochoa's mannen genieten een welverdiende reputatie van wreedheid. Mensen fluisteren over *la paleta*, wat naar verluidt een favoriete marteltechniek van Ochoa zou zijn, waarbij het slachtoffer geheel wordt ontkleed en vervolgens wordt doodgemept met een stuk hout van zo'n vijf centimeter dik en tien centimeter breed (een formaat dat gangbaar is in de bouw).

Echte beroemdheid vereist echter een bijnaam.

In het leger was Ochoa's oproepsignaal op de radio 'Zeta Een', en op grond daarvan noemden ze zichzelf de Zeta's.

Ochoa kwam, als zijnde de eerste Zeta, bekend te staan als 'z-1'.

De oorspronkelijke dertig ontleenden hun bijnamen aan de volgorde waarin ze waren aangeworven – z-2, z-3, enzovoort. Er ontstond een hiërarchie van senioriteit.

z-1 is lang en knap, met een volle zwarte haardos, een havikachtig gezicht en een gespierde lichaamsbouw. Vandaag draagt hij een kakikleurig pak met een diepblauw overhemd – zijn door het leger verstrekte FN Five-Seven zit verborgen in een schouderholster onder zijn linkerarm. Hij zit in de stampvolle kerk en probeert wakker te blijven, terwijl de priester steeds maar blijft doordreunen.

Maar dat is nu eenmaal wat priesters doen: ze blijven maar doordreunen.

Eindelijk komt de doopplechtigheid ten einde en beginnen de aanwezigen in rijen de kerk te verlaten.

'Laten we een ritje gaan maken,' zegt Contreras.

Als fanatieke jager op informatie is Ochoa vertrouwd met de levensgeschiedenis van zijn baas. Osiel Contreras is geboren in een straatarm en vaderloos gezin op een haciënda van niks in het landelijke Tamaulipas. Hij is opgevoed door een oom, die baalde van het feit dat hij een extra mond te voeden kreeg. Osiel werkte eerst als afwasser voor hij wegvluchtte naar Arizona om daar marihuana te gaan dealen, waardoor hij in een *yanqui*-gevangenis belandde. Na het sluiten van het NAFTA-verdrag werd Contreras, net als zovele anderen, overgebracht naar een gevangenis in Mexico. Volgens de legende had hij een affaire met de vrouw van de directeur, en toen die daarachter kwam en haar begon te slaan, liet Contreras hem vermoorden.

Toen hij uit de gevangenis kwam, bezorgde Herrera hem zogenaamd een baan bij een garagebedrijf, maar in werkelijkheid werkte hij als drugshandelaar voor Garza. Beide mannen wisten zich door hun verdiensten een weg naar de top te banen. Men

zei vaak dat ze aan de voeten van God zaten – Herrera rechts, Contreras links.

‘Herrera gaat met ons mee,’ zegt Contreras nu.

Zijn oude vriend begint Contreras de laatste tijd meer en meer op de zenuwen te werken. Ochoa kan hem dat niet verwijten – Herrera heeft zich altijd nogal arrogant gedragen, des te meer sinds hij de stoel van de leider heeft beklommen: hij is Contreras steeds meer gaan behandelen als een ondergeschikte in plaats van als een compagnon, hij onderbreekt hem tijdens vergaderingen, schuift zijn opmerkingen terzijde.

Toch zijn de twee nog steeds bevriend.

Ze hebben samen als afwasser gewerkt, samen in de bak gezeten, zich samen omhoog gevochten onder Garza, een meedogenloze leider.

Het drietal stapt in de nieuwe *troca del año* van Contreras, een Dodge Durango. ‘*You can take the boy out of the country,*’ mijmert Ochoa, terwijl hij zijn lange benen opvouwt op het krappe achterbankje van het kleine vrachtwagentje met een open laadbak. Contreras kruipt zelf achter het stuur: hij rijdt graag in dit soort auto’s.

In het soort achterlijke plattelandsoorden waar zij zijn opgegroeid was een paar schoenen al een rijk bezit. Zelfs van een *baica* kon je alleen maar dromen. Je stond daar in de opwaaiende stofwolken en zag de *grandes* voorbij scheuren in hun pick-upjes, en dan dacht je, op een dag zit ik zelf achter dat stuur.

Contreras heeft inmiddels een hele vloot aan vrachtwagens en SUV’s, hij beschikt zelfs over een privévliegtuig met piloot, maar wanneer hij de kans krijgt om achter het stuur van een pick-up te kruipen, dan laat hij die niet lopen.

Ze rijden de stad uit in de richting van de haciënda van Contreras. Herrera neemt het woord: ‘Heb je het gehoord? Iemand heeft geprobeerd Adán Barrera te vermoorden.’

‘Ik was het niet,’ zegt Contreras. ‘Zijn mensen betalen de piso. Als Adán zijn volume opschroeft, dan verdienen wij meer geld.’

‘En als hij zijn troon nou eens terug zou willen?’

‘Dat wil hij niet.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Hij heeft Diego Tapia naar me toe gestuurd,’ antwoordt Contreras.

‘Mij heeft hij niet opgezocht,’ zegt Herrera. ‘Dat had je me moeten vertellen.’

‘Ik vertel het je nu toch,’ antwoordt Contreras. ‘Je denkt toch niet dat ik je zomaar een beetje ga rondrijden?’

Herrera pruilt even en verandert dan van onderwerp. ‘Een prachtige ceremonie, vond ik. Hoewel ik de voorkeur geef aan bruiloften – dan kun je de bruid/meisjes neuken.’

‘Of dat in elk geval proberen,’ antwoordt Contreras.

‘*There is no try*,’ citeert Herrera gniffelend uit *Star Wars*. ‘*Just do*.’

‘Ik haat dat soort kutfilms,’ zegt Osiel.

Ochoa haalt heel rustig zijn pistool uit het holster en legt het naast zich neer.

‘Ze zijn dol op mijn grote pik,’ zegt Herrera. ‘Je zou eens...’

Ochoa steekt het pistool tegen de achterkant van Herrera’s hoofd en haalt de trekker twee keer over.

Hersenen, bloed en haren spetteren tegen de voorruit en het dashboard.

Contreras parkeert en zet de pick-up op de handrem. Ochoa klimt van de achterbank af en trekt het lijk van Herrera het struikgewas in. Als hij weer terugkomt, is Contreras aan het foeteren over de knoeiboel. ‘Nu moet ik hem weer grondig laten schoonmaken.’

‘Ik kan hem gewoon ergens dumpen.’

‘Het is een prima pick-upje,’ zegt Contreras. ‘Laat alles reinigen met een stoomapparaat en vervang de voorruit.’

Ochoa grinnikt inwendig. De chaca heeft ongeveer zevenendertig minuten bij een garagebedrijf gewerkt en beschouwt zichzelf als een expert op het gebied van autoreparaties.

Zuinig is hij ook.

Dat begrijpt Ochoa – ook hij is opgegroeid in armoede.

Hij is geboren op kerstdag, als kind van campesino’s in Apan, waar het leven je weinig kansen lijkt te bieden, behalve het maken van *pulque* of het rijden van rodeo’s. Ochoa zag in beide geen toekomst en ook het leven van pachtboer trok hem niet, dus op de dag dat hij zeventien werd, liep hij weg van huis om zich aan te melden bij het leger, waar hij in elk geval tussen schone lakens kon slapen; het eten was er misschien slecht, maar je at wel drie keer per dag.

Ochoa bleek een geboren soldaat, hij was dol op het leger, op de discipline, de orde en netheid, die zo dramatisch verschilden van het eeuwige vuil en stof van de verarmde *casita* waarin hij was opgegroeid. Hij genoot van de uniformen, van de schone kleren, de kameraadschap. En als hij bevelen moest uitvoeren, dan waren die afkomstig van mensen die hij respecteerde, mannen die hun positie op eigen kracht hadden verworven – niet van volgevreten *grandes* die een landgoed hadden geërfd en zich daarom kleine goden waanden.

Bovendien kon je in het leger carrière maken, je kon uitstijgen boven je nederige geboorte en je plaatselijke accent, je kon iets van jezelf maken – heel anders dan in Apan, waar je vast bleef zitten in de klasse waarin je geboren was, generatie na generatie. Hij zag hoe zijn vader zich te pletter werkte, en thuiskwam met rooddoorlopen

ogen, wankelend van de pulque, zijn riem lostrok en zichzelf afreageerde op zijn vrouw en zijn kinderen.

Niets voor mij, dacht Ochoa.

‘Slechts één man die met Kerstmis in een stal geboren is, heeft ooit iets weten te bereiken,’ mocht Ochoa graag zeggen, ‘en kijk eens hoe ze hem hebben toegetakeld.’

Het leger was voor hem dus een toevluchtsoord, een kans.

Hij excelleerde er.

Door zijn vader was hij ongevoelig geraakt voor pijn; alles wat de drilsergeanten wisten te verzinnen, kon hij aan. De ruige opleiding beviel hem juist prima, net als het man-tegen-mangevecht of de ontberingen van de overlevingstrainingen in de woestijn. Dat viel ook zijn meerderen op en zo werd hij geselecteerd voor de speciale eenheden. Ze brachten hem allerlei vaardigheden bij, bestrijding van rebellen en terroristen, wapenkennis, inlichtingenwerk, ondervragingstechnieken.

Hij vestigde zijn reputatie bij het neerslaan van de gewapende opstand in Chiapas. Dat was een vuile oorlog in het oerwoud en zoals bij elke guerrillastrijd was het heel moeilijk om de guerrillastrijders te onderscheiden van de dorpelingen, en toen kreeg hij door dat het eigenlijk niet uitmaakte – het antwoord op terreur is terreur.

Ochoa deed dingen, op open plekken in het oerwoud, in rivierbeddingen, in dorpen, waar je niet over wilt spreken, waar je niet over wilt opscheppen voor de camera's van het televisiejournaal. Maar als zijn meerderen informatie nodig hadden, dan leverde Ochoa ze die informatie, als ze de dood van een guerrillaleider verlangden, dan regelde Ochoa dat, als een dorp geïntimideerd moest worden, dan sloop hij daar 's nachts binnen, en wanneer het dorp dan bij dageraad weer ontwaakte, dan konden de inwoners het lijk van het dorpshoofd aan een boom zien bungelen.

Aan dit alles dankte hij zijn promotie tot officier en toen de opstand eenmaal was neergeslagen, werd hij overgeplaatst naar Tamaulipas.

Naar de speciale eenheid voor de bestrijding van de drugshandel.

Zo ontmoette hij Contreras.

Nu komt er een witte Jeep Cherokee aanrijden. Miguel Morales, alias ‘Z-40’, stapt uit, saluëert Ochoa razendsnel en gaat achter het stuur van de Durango zitten.

‘Ik zal iemand sturen om hem te begraven,’ zegt Ochoa, terwijl hij met zijn kin naar het lijk van Herrera wijst.

‘Laat de coyotes maar genieten van die grote pik,’ antwoordt Contreras. ‘Hoe zit het met de anderen?’

‘Dat is geregeld.’

Er zullen nog twee moorden volgen – loyale aanhangers van Herrera – voor de

zon is ondergegaan. Wanneer die zon weer opkomt, dan zal Contreras de enige en onomstreden baas van het Golfkartel zijn.

En dan zal hij een bijnaam krijgen – *El Mata Amigos*.

De Vriendenmoordenaar.

Ook Ochoa krijgt een nieuwe *aporto*.

El Verdugo.

De Beul.